

KOPIO

EUROOPAN KOMISSIO

C-342/05-1

Bryssel 12.9.2005
JURM(2005)7003

**EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTILLE JA
JÄSENILLE**

KANNEKIRJELMÄ

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Michel van BEEK ja oikeudellisen yksikön jäsen Ilkka KOSKINEN, prosessiosoite Luxemburgissa komission oikeudellisen yksikön jäsen Luis ESCOBAR GUERRERO, Centre Wagner, Kirchberg,

kantajana,

vastaan

SUOMEN TASAVALTA,

vastaaajana,

Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 226 artiklan nojalla vaatii toteamaan, että koska Suomen tasavalta on sallimalla säännöllisesti suden metsästyksen luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta 21 päivänä

B-1049 Bryssel - Belgia - Toimisto: BERL 4/124.
Puhelin: ohivalinta (+32-2)296.99.91, vaihde 299.11.11. Telekopio: 295.24.79.

Kirjattu yhteisöjen tuomioistuimen rekisteriin numerolla <u>233900</u>
Luxemburgissa. <u>20. 09. 2005</u>
Faksi / sähköposti: <u>14.09.05</u>
vastaanotettu: <u>19.09.05</u>
H. v. HOLSTEIN Apulaiskirjaaja

toukokuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY¹ 16 artiklan 1 kohdassa vahvistettujen poikkeusperusteiden vastaisesti, Suomen tasavalta on jättänyt täyttämättä mainitun direktiivin 12 artiklan 1 kohdan ja 16 artiklan 1 kohdan mukaiset velvollisuutensa.

Euroopan yhteisöjen komissio esittää yhteisöjen tuomioistuimelle kunnioittavasti kanteensa perusteeksi seuraavaa:

I. TOSISEIKAT JA MENETTELY

I.1. Virallinen ilmoitus

1. Kirjeellään 10.4.2001 SG(2001) D/287641 (liite 1) komissio kiinnitti huomiota luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta 21 päivänä toukokuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisasiakirjalla, 16 artiklan noudattamiseen.

Suotuisa suojelun taso

2. Komissio totesi, että Suomen susikanta on viime vuosina ollut noin 100 yksilöä. Suomi esitti pakettikokouksessa tammikuussa 2001 arvion, jonka mukaan susia oli vuonna 1999 arviolta 97–110 ja vuonna 2000 alustavan arvion mukaan 110–130. Komission saamien tietojen mukaan Suomen riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen vähimmäiskanta-arvio vuodelle 1999 oli 98. Suomen ympäristökeskuksen uusimmassa raportissa² susi on luokiteltu erittäin uhanalaiseksi. Komissio katsoi, että suden suojelutaso Suomessa ei ole suotuisa.
3. Suden pyyntimäärien on perustuttava tieteellisiin selvityksiin kantojen suotuisan suojelutason turvaamiseksi direktiivin 92/43/ETY 16 artiklan 1 kohdan

¹ EYVL L 206, 22.7.1992, s. 7.

² Pertti Rassi, Aulikki Alanen, Tiina Kanerva ja Ilpo Mannerkoski: (toim.): Suomen lajien uhanalaisuus 2000. Uhanalaisten lajien II seurantaryhmä. Ympäristöministeriö & Suomen ympäristökeskus, Helsinki 2001.

mukaisesti. Suomen suurten petoeläinten kannoista saamiensa tietojen perusteella komissio piti 8 - 27 prosentin vuotuisia pyyntimääriä liian suurina.

-
4. Suden pyyntilupia myönnetään ilman riittävää yhteyttä 16 artiklan 1 kohdan a - c alakohdan poikkeuksiin ja erityisesti ilman yhteyttä vahinkoa aiheuttaviin yksilöihin vastoin 16 artiklan 1 kohdan b alakohdtaa. Tämä tarkoittaa myös sitä, että Suomi ei ole kyennyt käytännössä varmistamaan, että lupia myönnetään ainoastaan "erityisen merkittävien vahinkojen" estämiseksi.
 5. Sutta metsästetään valikoimattomasti enemmän kuin rajoitetusti, mikä on direktiivin 92/43/ETY 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan vastaista. Susia tapetaan toisinaan luvattomasti ja varmistamatta tehokkaita, suhteellisia ja varoittavia seuraamuksia niitä kohtaan, jotka rikkovat direktiivin 92/43/ETY 12 artiklan 1 kohdan ja 16 artiklan 1 kohdan täytäntöönpanolainsäädäntöä.

Muu tyydyttävä ratkaisu

6. Komissio totesi, että on olemassa tehokkaita vaihtoehtoja, kuten karkotteet, hajusteet, sähkö- tai muut aidat, vahinkojen ennalta ehkäiseminen pitämällä karja tai koirat öisin sisällä sekä vahingonkorvaukset. Suomea pyydettiin selvittämään, soveltaako Suomi perustetta "ei muuta tyydyttävää ratkaisua" erikseen jokaiseen myönnettyyn lupaan sekä mitä vaihtoehtoja suden metsästykselle Suomi käyttää, mahdolliset vahingonkorvaukset mukaan luettuina.

Poikkeusperusteet

7. Komission tietojen mukaan Suomi on vuonna 1997 suden osalta myöntänyt 9 lupaa ja vuonna 1998 8 lupaa, joiden perusteluina on käytetty "yleistä turvallisuutta koskevia syitä, huomattavia vahinkoja karjankasvatukselle ja luonnonvaraisen eläimistön suojelua". Suomi toisin sanoen viittaa 16 artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdan poikkeusten perusteisiin.
8. Mitä tulee a alakohdan poikkeukseen, suden normaali ruokavalio koostuu luonnonvaraisista eläimistä. Sen vuoksi tätä perustetta voidaan käyttää vain poikkeuksellisissa olosuhteissa.

9. Mitä tulee b alakohdan poikkeukseen, metsästys ei ole kovin tehokas keino vahinkojen estämiseksi, jos sitä ei kohdisteta niihin yksilöihin, jotka aiheuttavat vahinkoa. Erityisen merkittäviä vahinkoja ei ole liittynyt tiettyihin raportoituihin tapauksiin, esimerkiksi kun susia on ammuttu hirvenmetsästyksen yhteydessä tai kaukana taajamista.
10. Mitä tulee c alakohdan poikkeukseen, normaaleissa luonnon olosuhteissa sudet pyrkivät välttämään ihmiskontakteja. Sen vuoksi tätä perustetta voidaan käyttää vain hyvin poikkeuksellisissa olosuhteissa.
11. Komission tietojen mukaan Suomessa talven 2000/2001 kuluessa tapettiin noin 30 sutta, joista noin 10 poronhoitoalueen ulkopuolella ja noin 20 poronhoitoalueella. Tämä tarkoittaa, että yli neljäsosa Suomen susikannasta metsästettiin hyvin lyhyen ajan kuluessa. Suomen susikanta toisin sanoen laski entistä selvemmin alle suotuisan suojelutason talven 2000/2001 metsästysten johdosta.
12. Susia metsästetään myös lupajärjestelmän ulkopuolella. Komissio viittasi Ruokolahdella vuoden 1999 lopussa sattuneeseen tapaukseen, jossa kaksi sutta tappaneet hirvenmetsästäjät selvisivät teosta ilman rikosoikeudellisia seuraamuksia. Komissio muistutti Suomen viranomaisia heidän EY:n perustamissopimuksen 5 artiklan mukaisesta velvollisuudestaan varmistaa, että yhteisön oikeuden - tässä tapauksessa direktiivin 92/43/ETY 12 artiklan 1 kohdan - rikkomisesta rangaistaan edellytyksin, jotka tekevät seuraamuksista tehokkaita, suhteellisia ja varoittavia.³
13. Lisäksi lehtitietojen mukaan Hyrynsalmella tapettiin 25.1.2001 kokonainen radioseurannassa ollut susilauma heti, kun se oli ylittänyt poronhoitoalueen rajan. Komissio korosti, että Suomelle myönnetty poikkeus koskee vain poronhoitoalueen susikantoja. On ilmeistä, etteivät nämä sudet kuuluneet poronhoitoalueen kantoihin, koska ne olivat peräisin poronhoitoalueen ulkopuolelta ja tapettiin välittömästi ennen kuin ne ehtivät palata takaisin. Siksi nämä sudet olivat direktiivin 92/43/ETY 12 artiklassa tarkoitettujen kieltojen piirissä, ja niitä olisi voinut metsästää ainoastaan 16 artiklan 1 kohdan a - e

³ Asia 68/88, komissio v. Kreikka, Kok. 1989, s. 2965.

alakohdan poikkeusten perusteella. Lupaa tällaisen poikkeukseen ei komission tietojen mukaan ollut myönnetty. Joka tapauksessa kun otetaan huomioon poronhoitoalueiden hyvin alhainen susikanta, kokonaisen susilauman tappaminen on valikoimaton keino, joka saattaa aiheuttaa susikantojen paikallisen häviämisen tai merkittävää häiriötä niille vastoin direktiivin 15 artiklaa.

I.2 Suomen vastaus viralliseen ilmoitukseen

14. Suomi 6.7.2001 päivätyssä vastauksessaan EUEC206-76 (SG(2001)A/7799) (liite 2) totesi, että se ei käytä minimikantaa osoittamaan suurpetojen määrää vaan todennäköistä kantaa. Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos (RKTL) arvion mukaan todennäköinen susikanta vuonna 2001 ennen lisääntymiskautta oli 100–130. Edellisenä vuonna todennäköinen susikanta ennen lisääntymiskautta arvioitiin 96–116 ja pentutuotoksi 21–36. Metsästysvuoden 2000–2001 aikana poronhoitoalueella sekä muualla Suomessa poistettiin 25 yksilöä. Tämän lisäksi ihmisten toimesta laittomasti tai vahingossa poistui 5 sutta. Toisaalta pentutuotto ylitti arvion, joten kanta on pysynyt suunnilleen samana, jollei jopa hieman kasvanut. Suomi esitti, että susien todennäköinen kanta ennen lisääntymiskautta vuonna 1996 oli 90–110, vuonna 1997 100–120, vuonna 1998 95–100, vuonna 1999 97–110 ja vuonna 2000 100–130. Huolimatta 30 suden verotuksesta vuonna 2000–2001 susikanta on säilynyt samana ja jopa hiukan vahvistunut johtuen tavanomaista suuremmasta pentuetuotosta (35–40 pentua) samana aikana. Susien määrää on vaikea arvioida Suomessa johtuen susien jatkuvasta ja epäsäännöllisestä liikehdinnästä Suomen ja Venäjän välillä.
15. Suomi totesi, että Suomessa sovelletaan perustetta ”ei muuta tyydyttävää ratkaisua” erikseen jokaiseen pyyntilupaan. Riistanhoitopiirit harkitsevat jokaisessa tapauksessa tämän perusteen olemassaolon. Suomessa on myös käytössä monia erilaisia keinoja vahinkojen vähentämiseen. Sähköaitoja ja muita esteitä käytetään metsästyksen sijasta siellä, missä se on mahdollista. Näiden lisäksi myös muita keinoja on kokeiltu. Sudet aiheuttavat vahinkoa useisiin erilaisiin kohteisiin, joiden suojaaminen yhdellä ratkaisulla ei ole mahdollista.

16. Poikkeusperusteiden osalta Suomi toteaa, että direktiivin 92/43/ETY 16 artiklan 1 kohdan a alakohtaa ei metsästysvuonna 2000–2001 käytetty lainkaan. Direktiivin 16 artiklan 1 kohdan b alakohdan käytettiin metsästysvuonna 2000–2001 suden osalta 8 kertaa. Suomen käsityksen mukaan todennäköinen uhka erityisen merkittävien vahinkojen syntymiseen on riittävä. Kyse on siten vahinkoja ehkäisevästä toiminnasta. Metsästysvuonna 2000–2001 direktiivin 16 artiklan 1 kohdan c alakohtaa käytettiin yhden kerran suden osalta ja e alakohtaa ei käytetty kertaakaan. Hyrynsalmella vuonna 2001 tapahtuneen sudenmetsästyksen osalta Suomi totesi, että Suomen liittymissopimuksessa saama poikkeus koskee Suomen susikantoja poronhoitoalueella. Kyse on aluesidonnaisesta poikkeuksesta riippumatta minkä alueen kantoja sudet ovat. Hyrynsalmella tapahtunut sudenmetsästys ei ollut direktiivin 92/43/ETY 16 artiklan vastaista, sillä artiklaa ei sovelleta susiin poronhoitoalueella.

I.3 Perusteltu lausunto

17. EY:n perustamissopimuksen 226 artiklan nojalla antamassaan perustellussa lausunnossa, 4.7.2002 SG-Grefffe(2002)D/220440 (liite 3), komissio selostettuaan virallista ilmoitusta ja Suomen vastausta siihen totesi, ettei komissio ollut tyytyväinen Suomen vastaukseen.

Suotuisan suojelun taso

18. Komission mielestä uhanalaisten lajien kantoja arvioitaessa olisi käytettävä ennalta varautumisen periaatetta, tässä tapauksessa minimikantaa. On harhaanjohtavaa väittää, että tietty määrä syntyneitä pentuja vastaa samaa määrää aikuisia eläimiä. Komission tietojen mukaan pentujen eloonjäämisaste ensimmäisenä elinvuotena on 6-43 % ja toisena elinvuotena noin 55 %. Parhaassakin tapauksessa siis vain alle neljännes pennuista elää aikuisiksi ja lisääntymiskykyisiksi.
19. Suomen ympäristöministeriön ja ympäristökeskuksen em. raportissa ”Suomen lajien uhanalaisuus 2000” suden idästä tuleva täydennys on otettu huomioon uhanalaisuutta arvioitaessa; normaalisti Suomen lisääntyvien yksilöiden määrä

(alle 50) osoittaa äärimmäistä uhanalaisuutta. Lisäksi Suomen susikantaa voidaan luotettavasti arvioida siitä huolimatta, että sudet liikkuvat Suomen ja Venäjän välillä. Arvioiden olisi perustuttava Suomen susikantoihin, ei yksittäisiin harhaileviin yksilöihin. Komission tietojen mukaan Suomen rajavartiolaitos raportoi suurpetojen liikehännästä rajan yli.

20. Metsästyskaudella 2000/2001 komission tietojen mukaan Suomessa metsästettiin 30 sutta, joista 25 suden metsästyksen Suomen viranomaiset olivat myöntäneet luvan ja 5 sutta metsästettiin luvattomasti. Tämä tarkoittaa sitä, että noin 25–30 % Suomen susikannasta metsästettiin tahallisesti hyvin lyhyenä aikana.
21. Direktiivin liitteessä IV olevan a kohdan "Canis lupus" -kohdan viittaus kuuluu: "lukuun ottamatta Suomen kantoja poronhoitoalueella, sellaisena kuin se on määritelty 14 päivänä syyskuuta 1990 annetun poronhoitolain 2 §:ssä (848/90)". Koska kohdassa kirjaimellisesti viitataan kantoihin, kyseeseen tulevana perusteena on käytettävä kannan sijaintia, ei sellaisten yksilöiden sijaintia, jotka satunnaisesti ylittävät poronhoitoalueen rajan, kuten tässä tapauksessa. Komission tietojen mukaan jopa poronhoitoalueen kokonaissusikanta on selvästi alle 17 sutta, mikä on niiden susien määrä, jotka tässä tapauksessa tapettiin poronhoitoalueen susikannoille myönnetyn poikkeuksen perusteella. Tämä vaikuttaisi Suomelle myönnetyn poikkeuksen liialliselta ja väärältä käytöltä. Lisäksi ei voida sulkea pois sitä vaihtoehtoa, että metsästäjät pakottivat sudet ylittämään rajan ja tappoivat ne ennen kuin ne ehtivät palata takaisin. Hyrynsalmella tapetut sudet eivät todellisuudessa kuuluneet poronhoitoalueen susikantaan, ja ne kuuluivat direktiivin 92/43/ETY 12 artiklan kieltojen soveltamisalaan.
22. Komissio päätteli Suomen vastauksesta, että suden osalta Suomessa useimmiten käytetään 16 artiklan 1 kohdan b alakohdan poikkeusta ehkäisemään erityisen merkittäviä vahinkoja, jotka koskevat viljelmiä, karjankasvatusta, metsiä, kalataloutta sekä vesistöjä ja muuta omaisuutta. Suomi on selittänyt, että todennäköinen uhka erityisen merkittävien vahinkojen syntymiseen on riittävää ja että kyse on ennaltaehkäisevästä toiminnasta.

23. Komission mielestä Suomen tulkinta ennaltaehkäisevästä toiminnasta on direktiivin 92/43/ETY tarkoituksen ja sen periaatteen vastaista, että poikkeuksia olisi tulkittava tiukasti. Erityisesti a - e alakohdan poikkeuksia on tulkittava 16 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä lauseessa vahvistettujen edellytysten valossa eli ottaen huomioon kyseisten lajien kantojen suotuisan suojelun tason säilyttäminen niiden luontaisella levinneisyysalueella ja muun tyydyttävän ratkaisun olemassaolo. Kuten edellä esitetään, susikannan suojelun taso Suomessa ei ole suotuisa ja muita ratkaisuja on helposti käytettävissä. Jos metsästyslupia myönnetään ennaltaehkäisevästi ja perustana käytetään tiettyjä ennalta määritettyjä kiintiöitä, kuten Suomessa voimassa olevassa lainsäädännössä tehdään, on epätodennäköistä, että metsästys kohdistuu niihin yksilöihin, jotka aiheuttavat erityisen merkittäviä vahinkoja. Jos esiintyy epäilystä vahinkoja aiheuttavasta susiyksilöstä, erityisen merkittävät vahingot ovat tavallisesti estettävissä muilla keinoin kuin ennaltaehkäisevällä metsästyksellä.
24. Kun otetaan huomioon, että susien suojelun taso Suomessa ei ole suotuisa, ja että muita ratkaisuja on käytettävissä sekä että susien metsästyslupia myönnetään säännöllisesti ilman yhteyttä erityisen merkittäviä vahinkoja aiheuttaviin yksilöihin, komissio katsoi, että Suomessa sallittu suden metsästys ei täytä direktiivin 92/43/ETY 16 artiklan 1 kohdan ehtoja.
25. EY:n perustamissopimuksen 226 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla komissio kehotti Suomen tasavaltaa toteuttamaan perustellussa lausunnossa tarkoitetut toimenpiteet kahden kuukauden kuluessa lausunnon vastaanottamisesta.

I.4 Suomen vastaus perusteltuun lausuntoon

26. Suomi 28.8.2002 päivätyssä vastauksessaan EUE0368-82 (SG(2002)A8800) (liite 4) katsoi, että se ei ole komission perustellussa lausunnossa esittämällä tavalla rikkonut direktiivin 92/43/ETY 12 artiklan ja 16 artikla 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan.

27. Suomi katsoo, että suojelutason arvioinnissa ei tule tarkastella vain yhden vuoden kanta- tai saalistietoja, vaan arvioinnissa on huomioitava kannan kehitys pidemmällä aikavälillä. Myös tiedot lisääntymistehosta ja kantojen esiintymisalueen muutoksesta tulee ottaa huomioon. Suomen susikanta on runsastunut vuosina 1995-2001; vuonna 1995 susikannan minimimäärä oli 80-90 ja vuonna 2001 125-140. Susikantaan syntyy kymmenkunta pentuetta vuosittain Suomen rajojen sisäpuolella. Susikannan suojelutason ja sen kehittymisen arvioimisessa vuosien 1995 ja 2002 välisenä aikana varsin merkittävää on nimenomaan se, että lisääntyviä susipareja on alkanut vuosina 2000-2002 esiintyä aikaisempaa lännempänä.
28. Suden metsästys poronhoitoalueella edellyttää nykyisin pyyntiluvan. Poronhoitoalueen susille on säädetty rauhoitus aika metsästysasetuksen 24 §:ssä. Suomen liittymissopimuksessa saaman poikkeuksen mukaisesti susiin sovelletaan liitteen V lajeja koskevia säännöksiä. Suomen liittymissopimuksessa saama poikkeus koskee sanamuodon mukaisesti Suomen susikantoja poronhoitoalueella. Poikkeuksessa puhutaan nimenomaisesti Suomen susikannoista, ei poronhoitoalueen susikannoista. Poikkeuksessa on selkeästi mainittu alue, jota poikkeus koskee. Kyse on siis aluesidonnaisesta poikkeuksesta. Poikkeus saatiin nimenomaisesti poronhoitoalueelle, sillä sudet aiheuttavat tällä alueella merkittäviä vahinkoja porotalouselinkeinolle. Hyrynsalmella tapahtunut susien metsästyksen kaltainen tilanne ei enää ole mahdollinen.
29. Suomi toisti aikaisemmin esittämänsä muun tyydyttävän ratkaisun osalta ja totesi, että muun tyydyttävän ratkaisun olemassaolo tutkitaan jokaisessa tapauksessa erikseen. Riistahoitopiirit harkitsevat metsästyslain ja -asetuksen edellyttämällä tavalla jokaisessa tapauksessa kunkin tapauksen yksityiskohtien perusteella tämän perusteen olemassaolon.

II. OIKEUDELLINEN ARVIOINTI

Direktiivi 92/43/ETY

30. Direktiivin 92/43/ETY asian kannalta keskeiset säännökset, 12 artiklan 1 kohta ja 16 artiklan 1 kohta kuuluvat seuraavasti:

12 artikla

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarpeelliset toimenpiteet liitteessä IV olevassa a kohdassa olevia eläinlajeja koskevan tiukan suojelujärjestelmän käyttöönottamiseksi niiden luontaisella levinneisyysalueella ja kiellettävä:

a) kaikki näiden lajien yksilöitä koskeva tahallinen pyydystäminen tai tappaminen luonnossa;

16 artikla

1. Jollei muuta tyydyttävää ratkaisua ole ja jollei poikkeus haittaa kyseisten lajien kantojen suotuisan suojelun tason säilyttämistä niiden luontaisella levinneisyysalueella, jäsenvaltiot voivat poiketa 12, 13 ja 14 artiklan ja 15 artiklan a ja b alakohdan säännöksistä:

a) luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelemiseksi ja luontotyyppien säilyttämiseksi;

b) erityisen merkittävien vahinkojen ehkäisemiseksi, jotka koskevat viljelmiä, karjankasvatusta, metsiä, kalataloutta sekä vesistöjä ja muuta omaisuutta;

c) kansanterveyttä ja yleistä turvallisuutta koskevista tai muista erittäin tärkeän yleisen edun kannalta pakottavista syistä, mukaan lukien sosiaaliset ja taloudelliset syyt, sekä jos poikkeamisesta on ensisijaisen merkittävää hyötyä ympäristölle;

d) näiden lajien tutkimus- ja koulutus-, uudelleensijoittamis- ja uudelleenistuttamistarkoituksessa ja näiden tarkoitusten kannalta tarvittavien lisääntymistoimenpiteiden vuoksi, mukaan lukien kasvien keinotekoinen lisääminen;

e) salliakseen tarkoin valvotuissa oloissa valikoiden ja rajoitetusti tiettyjen liitteessä IV olevien lajien yksilöiden ottamisen ja hallussapidon kansallisten toimivaltaisten viranomaisten määrittelemissä rajoissa.

31. Direktiivin liitteessä IV olevassa a alakohdassa luetellaan otsikon Petoeläimet alla susi (*Canis lupus*). Kyseistä a alakohdtaa muutettiin Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisasiakirjalla lisäämällä kohtaan "*Canis lupus*" seuraava: "lukuun ottamatta Suomen kantoja poronhoitoalueella, sellaisena kuin se on määritelty 14 päivänä syyskuuta 1990 annetun poronhoitolain 2 §:ssä (848/90)". Liittymisasiakirjalla muutettiin myös direktiivin 92/43/ETY

liitteessä V olevaa a alakohtaa lisäämällä otsikon Nisäkkäät, Petoeläimet, *Canidae* alle *Canis lupus*in jälkeen seuraava: ”(Suomen kannat poronhoitoalueella, sellaisena kuin se on määritelty 14 päivänä syyskuuta 1990 annetun poronhoitolain 2 §:ssä (848/90))”.

32. Aluksi komissio haluaa korostaa, että direktiivin 92/43/ETY 16 artikla on poikkeus lajien suojelua koskevasta 12 artiklan tiukasta suojelujärjestelmästä, joten sitä on tulkittava suppeasti. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä on katsottu, että 12 artiklan mukaisen suojelujärjestelmän on oltava tehokas ja tiukka.⁴ Direktiivin 12 artiklassa 1 kohdassa asetetaan kaksi ennakkoodellytystä poikkeamiselle a – e alakohtien nojalla. Ensinnäkin poikkeus ei saa haitata kyseisten lajien kantojen direktiivin 1 artiklan i kohdan toisessa alakohdassa määritellyn suotuisan suojelun tason säilyttämistä niiden luontaisella levinneisyysalueella. Suotuisan suojelutason säilyttäminen on direktiivin keskeinen tavoite, joka on myös todettu direktiivin 2 artiklan 2 kohdassa. Toiseksi poikkeus on mahdollinen vain, jollei muuta tyydyttävää ratkaisua ole. Komissio tarkastelee ensin näitä kahta edellytystä.
33. Kansainvälisen luonnonsuojeluliiton (IUCN) luokituksen mukaan, jota on käytetty Suomen ympäristöministeriön ja ympäristökeskuksen raportissa Suomen lajien uhanalaisuus (2000), uhanalaisuusluokat ovat: äärimmäisen uhanalaiset (Critically endangered (CR)), erittäin uhanalaiset (Endangered (EN)) ja vaarantuneet (Vulnerable (VU)). Laji on äärimmäisen uhanalainen (CR), kun siihen kohdistuu äärimmäisen suuri välitön uhka hävitä luonnosta minkä tahansa kriteerin A-E perusteella määriteltynä. Laji on erittäin uhanalainen (EN), jos se ei täytä äärimmäisen uhanalaisten kriteerejä, mutta siihen kohdistuu erittäin suuri uhka lähitulevaisuudessa hävitä luonnosta minkä tahansa kriteerin A-E perusteella määriteltynä. Laji on vaarantunut (VU), jos se ei täytä äärimmäisen uhanalaisten tai erittäin uhanalaisten kriteerejä, mutta siihen kohdistuu erittäin suuri uhka lähitulevaisuudessa hävitä luonnosta minkä tahansa kriteerin A-E perusteella määriteltynä. Silmälläpidettävät (Near Threatened (NT)) ovat lajit, jotka lähes täyttävät

⁴ Asia C-103/00, *komissio v. Kreikka*, Kok. 2002, s. I-1147, 40 kohta.

vaarantuneiden kriteerit. Kriteerit A-E on esitetty Suomen ympäristöministeriön ja ympäristökeskuksen raportin Suomen lajien uhanalaisuus (2000) liitteessä 1, joka on tämän kannekirjelmän liitteenä 5.

34. Suomen ympäristöministeriön ja ympäristökeskuksen raportissa Suomen lajien uhanalaisuus (2000) luokitellaan susi Suomessa erittäin uhanalaiseksi (EN), tosin sanoen siihen kohdistuu erittäin suuri uhka lähitulevaisuudessa hävitä luonnosta. Raportissa todetaan, että: ”*Lisääntyvien yksilöiden määrä on alle 50 yksilöä, joka on äärimmäisen uhanalaisuuden raja. Susi on idästä tulevan täydennyksen varassa. Tästä syystä kannan suuruuden perusteella määräytyvää luokkaa alennettiin. Susikanta rajan takana Venäjän Karjalassa on pienentynyt viime vuosina (nykyisin noin 400 yksilöä), joten täydennystä ei tulevaisuudessa välttämättä saada yhtä paljon kuin tähän asti.*”⁵ Tämä edellyttäisi susien luokittelua uudelleen, jos ei oteta huomioon sitä teoriaa, että Venäjän kanta vahvistaa Suomen kantaa. Siten on selvää, että susikannan suojelun tasoa Suomessa ei voida pitää suotuisana. Suomi on todennut vastauksessaan perusteltuun lausuntoon, että Suomen susikanta on runsastunut. Komission tiedossa ei ole uutta tutkimusta, joka osoittaisi vuoden 2000 uhanalaisuusluokituksen tiedot suden osalta vanhentuneiksi.
35. Direktiivin 92/43/ETY 16 artiklan 1 kohtaa ei voida tulkita siten, että on oltava vaihtoehto, joka kattaa kaiken mahdollisen vahingon. Vaihtoehtojen yhdistelmää voidaan käyttää. Esimerkiksi, jos ei voida estää eläintä lähestymästä on muita vaihtoehtoisia menetelmiä käytettävissä, kuten karjan pitäminen öisin sisällä susien aiheuttaman vahingon estämiseksi. Myös on muita vaihtoehtoja, kuten esimerkiksi karkotteet, hajusteet, sähköaita ja muut aidat.
36. Suomen tulkinta, joka sallii metsästyksen säännönmukaisesti ennalta ehkäisevänä toimenä, on vastoin direktiivin 92/43/ETY 16 artiklan 1 kohdan sanamuotoa ja direktiivin tavoitteita sekä periaatetta, että poikkeuksia on tulkittava ahtaasti. Erityisesti 16 artiklan 1 kohdan a - e alakohdan poikkeuksia

⁵ Suomen lajien uhanalaisuus 2000, s. 74.

on tulkittava 16 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä lauseessa asetettujen ennakkoodellytysten valossa, toisin sanoen poikkeusta on mahdollista käyttää vain, jollei muuta tyydyttävää ratkaisua ole ja jollei poikkeus haittaa lajien kantojen suotuisan suojelun tason säilyttämistä niiden luontaisella levinneisyysalueella. Kun lupia myönnetään Suomen käytännön mukaan ennalta ehkäisevästi, on epätodennäköistä, että kaadot kohdistuvat niihin susiin, jotka aiheuttavat erityisen merkittäviä vahinkoja.⁶ Niissä tapauksissa, joissa uskotaan tietyn suden aiheuttavan erityisen merkittävää vahinkoa, vahinko voidaan yleensä estää muulla tavoin kuin ennalta ehkäisevällä tappamisella. Lisäksi voidaan todeta, että yhteisöjen tuomioistuin on asiassa 85/247, *komissio v. Belgia*, todennut direktiivin 92/44/ETY 16 artiklan 1 kohdan b alakohtaa vastaavan luonnonvaraisten lintujen suojelusta annetun neuvoston direktiivin 79/409/ETY⁷ 9 artiklan 1 kohdan a alakohdan kolmannen luetelmakohdan säännöksestä, että ”direktiivin tämän säännöksen tarkoituksena ei ole ehkäistä vähäisen vahingon uhkaa. Se seikka, että tämä poikkeus yleisestä suojelujärjestelmästä edellyttää vahingon tiettyä merkittävyyttä, vastaa direktiivillä tavoiteltua suojavaikutusta.”⁸ (*komission käännös*)

37. Suomen metsästysjärjestelmää ei ole olennaisesti muutettu perustellun lausunnon jälkeen. Todettakoon, että Suomen maa- ja metsätalousministeriön asettama ”yläraja” kaudella 2002–2003 oli 7 lupaa ja 2003–2004 8 lupaa. Kuitenkin tämän lisäksi maa- ja metsätalousministeriö myöntää komission tietojen mukaan ”poikkeuslupia” vahinkoa tuottaville eläimille (2002–2003 2 kpl ja 2003–2004 11 kpl). Lisäksi poliisi on useassa tapauksessa myöntänyt erikoislupia. Tällainen käytäntö näyttäisi johtavan siihen, että susia voidaan luvanvaraisesti tappaa huomattavasti yli maa- ja metsätalousministeriön

⁶ Esimerkiksi Kainuun riistanhoitopiiri myönsi kaudella 2004–2005 viiden suden kaatoluvan heti kauden alussa yleisen turvallisuuden perusteella Kuhmoon ”ennalta ehkäisevinä lupina” eli käytännössä vahinkoa aiheuttamattomille eläimille ilman että direktiivin 16 artiklan 1 kohdan ennakkoodellytykset olisivat täyttyneet tai että yleinen turvallisuus olisi vaarantunut. Luvalla ammuttiin 18. marraskuuta eli heti metsästyskauden alussa tutkimukselle tärkeä pantasusi alfauros (”Igor”), mikä häiritsee susilauman hierarkiaa ja käytöstä sekä pahimmassa tapauksessa aiheuttaa lauman hajoamisen.

⁷ EYVL L 103, 25.4.1979, s. 1.

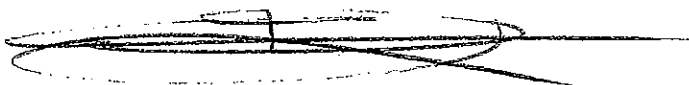
⁸ Kok. 1987, s. 3029, 56 kohta.

asettaman "ylärajan". Esimerkiksi kaudella 2003–2004 "yläraja" oli 8 yksilöä, joiden lisäksi poikkeuslupia myönnettiin 11 ja poliisilupia 2. Kaiken kaikkiaan susia kaadettiin kaudella 2003–2004 yhteensä 12 kappaletta.

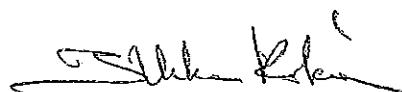
38. Koska suden suojelun taso ei ole Suomessa suotuisa ja on muita vaihtoehtoisia tapoja käytettävissä sekä susien pyyntilupia myönnetään säännöllisesti ilman, että on asianmukaisesti todennettu yhteys erityisen merkittävää vahinkoa aiheuttaviin yksilöihin, susien metsästys on Suomessa sallittu laajuudessa, joka ylittää direktiivin 92/43/ETY 16 artiklan 1 kohdassa vahvistetut edellytykset.

PÄÄTELMÄT

39. Edellä esitettyjen näkökohtien perusteella komissio esittää kunnioittavasti, että yhteisöjen tuomioistuin:
- a) toteaisi, että koska Suomen tasavalta on sallimalla säännöllisesti suden metsästyksen luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta 21 päivänä toukokuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY 16 artiklan 1 kohdassa vahvistettujen poikkeusperusteiden vastaisesti, Suomen tasavalta on jättänyt täyttämättä mainitun direktiivin 12 artiklan 1 kohdan ja 16 artiklan 1 kohdan mukaiset velvollisuutensa.
- b) velvoittaisi Suomen tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

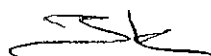
Michel van BEEK

Ilkka KOSKINEN

Komission asiamiehet

KOPIO VASTAA
TÄYSIN ALKUPERÄISTÄ

LIITELUETTELO

Liitteen numero	Lyhyt kuvaus liitteestä ja tieto sen lajista	Kannekirjelmän sivut ja kohdat, joissa viitataan tähän liitteeseen
Liite 1	Komission virallinen ilmoitus, päivätty 10.4.2001 SG(2001)D/287641, sivut 16 – 23, 8 sivua	sivut 2-5, kohdat 1-13
Liite 2	Suomen vastaus viralliseen ilmoitukseen, päivätty 6.7.2001, EUEC206-76, sivut 24 - 48, 25 sivua	sivu 5-6 , kohdat 14 -16
Liite 3	Komission perusteltu lausunto, päivätty 4.7.2002, SG-Greffe(2002)D/220440, sivut 49 – 58, 10 sivua	sivut 6-8, kohdat 17-25
Liite 4	Suomen vastaus perusteltuun lausuntoon, päivätty 28.8.2002, EUE0368-82, sivut 59 – 66, 8 sivua	sivut 8-9, kohdat 26-29
Liite 5	Uhanalaisuuden arviointikriteerit, sivu 67, 1 sivu	sivu 11, kohta 33

Bryssel, 10 -04- 2001
SG(2001) D/ 287641

2001/2070

Herra ministeri,

I

1. Haluaisin kiinnittää huomionne kysymykseen, joka koskee luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta 21 päivänä toukokuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna liittymissopimuksella (liite VII.E.4), (jäljempänä 'luontodirektiivi'), 16 artiklan noudattamista. Direktiivi tuli Suomea velvoittavaksi 1 päivänä tammikuuta 1995. Näin ollen Suomen oli täytettävä direktiivin vaatimukset kyseiseen päivään mennessä.
2. Luontodirektiivin 12 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet liitteessä IV olevassa a kohdassa tarkoitettuja eläinlajeja koskevan tiukan suojelujärjestelmän käyttöönottamiseksi niiden luontaisella levinneisyysalueella ja kiellettävä:
 - a) kaikki näiden lajien yksilöitä koskeva tahallinen tappaminen luonnossa,
 - b) näiden lajien tahallinen häiritseminen erityisesti niiden lisääntymis-, jälkeläistenhoito-, talvehtimis- ja muuttoaikaan,
 - c) tahallinen munien hävittäminen tai ottaminen luonnosta,
 - d) lisääntymis- tai levähdyspaikkojen heikentäminen ja hävittäminen.

Ulkoministeri Erkki TUOMIOJA
Laivastokatu 22

FIN - 00160 HELSINKI

- 17
3. Luontodirektiivin 15 artiklan mukaan liitteessä V olevassa a kohdassa lueteltuja luonnonvaraisia eläinlajeja pyydystettäessä tai tapettaessa sekä sovellettaessa 16 artiklan mukaisesti poikkeuksia liitteessä IV olevassa a kohdassa lueteltujen lajien luonnosta ottamiseen, pyydystämiseen tai tappamiseen, jäsenvaltioiden on kiellettävä kaikkien valikoimattomien keinojen käyttö, jotka saattavat aiheuttaa lajin kantojen paikallisen häviämisen tai merkittävää häiriötä niille ja erityisesti:

a) liitteessä VI olevassa a kohdassa lueteltujen pyydystämisen ja tappamiskeinojen käyttäminen,

b) liitteessä VI olevassa b kohdassa mainituista kuljetusvälineistä tapahtuva pyydystäminen ja tappaminen.

4. Luontodirektiivin IV liitteessä olevassa a kohdassa on lueteltu susi (*Canis lupus*), karhu (*Ursus arctos*) ja ilves (*Lynx lynx*). Direktiivin liitteessä IV olevaa a kohtaa muutettiin liittymissopimuksessa lisäämällä "Canis Lupus" -kohtaan: "lukuun ottamatta Suomen kantoja poronhoitoalueella, sellaisena kuin se on määritelty 14 päivänä syyskuuta 1990 annetun poronhoitolain 2 §:ssä (848/90)". Samassa muutoksessa Suomen susikannat poronhoitoalueella lisättiin luontotyyppi-direktiivin liitteessä V olevaan a kohtaan.

5. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat poiketa 12-15 artiklan säännöksistä, jollei muuta tyydyttävää ratkaisua ole ja jollei poikkeus haittaa kyseisten lajien kantojen suotuisan suojelun tason säilyttämistä niiden luontaisella levinneisyysalueella:

a) luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelemiseksi ja luontotyyppien säilyttämiseksi,

b) erityisen merkittävien vahinkojen ehkäisemiseksi, jotka koskevat viljelmiä, karjankasvatusta, metsiä, kalataloutta sekä vesistöjä että muuta omaisuutta,

c) kansanterveyttä ja yleistä turvallisuutta koskevista tai muista erittäin tärkeän yleisen edun kannalta pakottavista syistä, mukaan lukien sosiaaliset ja taloudelliset syyt, sekä jos poikkeamisesta on ensisijaisen merkittävää hyötyä ympäristölle,

d) näiden lajien tutkimus- ja koulutus-, uudelleensijoittamis- ja uudelleenistuttamistarkoituksessa ja näiden tarkoitusten kannalta tarvittavien lisääntymistoimenpiteiden vuoksi, mukaan lukien kasvien keinotekoinen lisääminen,

e) salliakseen tarkoin valvotuissa oloissa valikoiden ja rajoitetusti tiettyjen liitteessä IV tarkoitettujen lajien yksilöiden ottamisen ja hallussapidon kansallisten toimivaltaisten viranomaisten määrittelemissä rajoissa.

II KIRJEENVAIHTO

6. Saatuaan useita valituksia sudenmetsästyksestä Suomessa komissio lähetti 9 päivänä maaliskuuta 1999 Suomelle tiedustelun, joka koski suden, karhun, ilveksen ja saukon suojelun tilaa sekä 16 artiklan 1 kohdan käytännön soveltamista näihin lajeihin. Suomen viranomaiset antoivat vastauksensa 12 päivänä huhtikuuta 1999 päivätyllä kirjeellä (XI/5897). Suomen viranomaiset antoivat

12 päivänä elokuuta 1999 päivätyllä kirjeellä (XI/12595) lisätietoja perusteista, joiden vuoksi karhua ja ilvestä metsästettiin vuonna 1998.

18

7. Komissio tiedusteli 5 päivänä tammikuuta 2001 päivätyllä kirjeellä (ENV/434687) suden suojelun tilaa ja 16 artiklan 1 kohdan mukaisten poikkeusten soveltamista Helsingissä 25-26 päivänä tammikuuta 2001 pidettyä pakettikokousta varten. Suomi toimitti pakettikokouksessa kirjallisen vastauksen, jossa selvitettiin poikkeusjärjestelmän toimintaa ja yksilöitiin suurten petoeläinten kannat.

III SUOMEN LAINSÄÄDÄNNÖN YHDENMUKAISUUS LUONTO-DIREKTIIVIN KANSSA

8. Suomen metsästyslain (615/93) mukaan karhu, ilves ja susi ovat riistaeläimiä. Metsästysasetuksen 24 pykälän 2 momentin mukaan susi poronhoitoalueen ulkopuolella, karhu ja ilves aina rauhoitettuja. Metsästysasetuksen 28 pykälässä, jolla pannaan täytäntöön luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohta, säädetään yleisten rauhoitusajkojen poikkeuksista määritellyissä tapauksissa, jos muuta tyydyttävää ratkaisua ei ole eikä metsästys haittaa suotuisan suojelutason säilyttämistä. Nämä tapaukset ovat samankaltaisia kuin 16 artiklan 1 kohdan a-e alakohdassa, mutta eivät identtisiä. Tärkeimmät erot ovat seuraavat:

- 16 artiklan 1 kohdan b alakohdassa viitataan 'erityisen merkittäviin vahinkoihin', kun metsästysasetuksen 28 pykälässä viitataan 'vahinkoihin'
- 16 artiklan 1 kohdan c alakohdassa viitataan 'erittäin tärkeään yleiseen etuun', kun metsästysasetuksen 28 pykälässä viitataan 'yleiseen etuun'
- 16 artiklan 1 kohdan e alakohdassa viitataan 'tarkoin valvottuihin oloihin', kun metsästysasetuksen 28 pykälässä viitataan 'valvottuihin oloihin'

9. Yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että kun yhteisön lainsäädäntöä siirretään osaksi kansallista lainsäädäntöä, jäsenvaltioilta ei välttämättä edellytetä lainsäädäntöä, jossa käytetään täsmälleen samoja sanoja kuin yhteisön lainsäädännössä; yleinen oikeudellinen asiayhteys voi riittää, jos se on riittävän selkeä ja tarkka direktiivin täydellisen täytäntöönpanon varmistamiseksi.¹ Neuvoston direktiivin 79/409/ETY 9 artiklan 1 kohtaan liittyen tuomioistuin on kuitenkin täsmentänyt, että täsmällinen täytäntöönpano on erityisen tärkeää tällaisessa tapauksessa, jossa yhteisen perinnön säilyttäminen on annettu jäsenvaltion vastuulle sen omalla alueella.²

10. Samalla tavoin luontodirektiivin 16 artiklassa annetaan jäsenvaltioille vastuu yhteisen perinnön säilyttämisestä. Lisäksi metsästysasetus on yleinen täytäntöönpanosäädös, joka koskee kaikkia luontodirektiivin liitteessä IV olevassa a kohdassa lueteltuja lajeja. Kyseiset lajit (susi, karhu, ja ilves) on Suomen viimeisimmässä uhanalaisten lajien luettelossa luokiteltu uhanalaisiksi tai silmällä pidettäviksi (ks. kohta A jäljempänä) ja aiheuttavat erittäin harvoin erityisen merkittäviä vahinkoja (ks. kohta C jäljempänä). Lisäksi poikkeuksia on tulkittava

¹ Asia 29/84, komissio v. Saksa, kok. 1985, s. 1661.

² Asia 236/85 komissio v. Alankomaat, kok. 1987, s. 3989.

19
ahtaasti. Näissä olosuhteissa on erityisen tärkeää panna täytäntöön 16 artikla tarkasti ja täsmällisesti.

11. Siksi komissio katsoo, että Suomi ei ole asianmukaisesti siirtänyt luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohtaa osaksi kansallista lainsäädäntöään.

IV PUUTTEELLINEN SOVELTAMINEN

12. Komissio arvioi seuraavassa suden, karhun ja ilveksen metsästystä Suomessa 16 artiklan 1 kohdan käytännön soveltamisen suhteen.

A) Kannan säilyttäminen suotuisalla suojelutasolla

Susi

13. Suomen susikanta on viime vuosina ollut noin 100 yksilöä. Suomi esitti pakettikokouksessa tammikuussa 2001 arvion, jonka mukaan susia oli vuonna 1999 arviolta 97–110 ja vuonna 2000 alustavan arvion mukaan 110–130. Komission saamien tietojen mukaan Suomen riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen vähimmäiskanta-arvio vuodelle 1999 on 98.

14. Suomen ympäristökeskuksen uusimmassa raportissa (2000) susi on luokiteltu erittäin uhanalaiseksi.

Karhu

15. Suomen pakettikokouksessa antamien tietojen mukaan karhun vähimmäiskanta Suomessa on ollut viime vuosina noin 800 yksilöä (835 vuonna 1999). Suomen ympäristökeskuksen uusimmassa raportissa (2000) karhu on luokiteltu silmällä pidettäväksi.

Ilves

16. Suomen pakettikokouksessa antamien tietojen mukaan ilveksen vähimmäiskanta Suomessa on ollut viime vuosina noin 800 yksilöä (840 vuonna 1999). Suomen ympäristökeskuksen uusimmassa raportissa (2000) ilves on luokiteltu silmällä pidettäväksi.

Kohtaa A koskeva päätelmä:

17. Saamiensa tietojen perusteella komissio katsoo, että suden suojelutaso Suomessa ei ole suotuisa. On kyseenalaista, onko karhu- ja ilveskantojen suojelutaso suotuisa, koska ne ovat uhanalaisten eläinten kansallisessa luettelossa, ja niiden nykyiset maantieteelliset hajaantumismallit ja tiheydet maan itä- ja länsiosissa eivät tunnu riittävän eläinten luontaisia levinneisyyksiä.
18. Suomea pyydetään esittämään tieteellistä näyttöä suden, karhun ja ilveksen populaatiodynamiikasta niiden suotuisan suojelutason arvioimiseksi kantojen suuruuden ja hajaantuneisuuden suhteen.

19. Suden, karhun ja ilveksen metsästykseseen on olemassa tehokkaita vaihtoehtoja, kuten karkotteet, hajusteet, sähkö- tai muut aidat, vahinkojen ennalta ehkäiseminen pitämällä karja tai koirat öisin sisällä sekä vahingonkorvaukset.
20. Suomea pyydetään selvittämään,

- soveltaako Suomi perustetta "ei muuta tyydyttävää ratkaisua" erikseen jokaiseen myönnettyyn lupaan?

- mitä vaihtoehtoja a) suden, b) karhun ja c) ilveksen metsästykselle Suomi käyttää, mahdolliset vahingonkorvaukset mukaan luettuina?

C) 16 artiklan 1 kohdan a-e alakohtien poikkeusten soveltaminen

Susi

21. Luontodirektiivin 16 artiklan 2 kohdan mukaisen uusimman, vuodet 1997-1998 kattaneen kertomuksen mukaan Suomi on vuonna 1997 myöntänyt 9 lupaa ja vuonna 1998 vastaavasti 8 lupaa. Poikkeuksen perusteluina on käytetty "yleistä turvallisuutta koskevia syitä, huomattavia vahinkoja karjankasvatukselle ja luonnonvaraisen eläimistön suojelua". Suomi toisin sanoen viittaa 16 artiklan 1 kohdan a, b ja c kohdan poikkeusten perusteisiin.
22. Mitä tulee a kohdan poikkeukseen, suden normaali ruokavalio koostuu luonnonvaraisista eläimistä. Siksi tätä perustetta voidaan käyttää vain poikkeuksellisissa olosuhteissa.
23. Mitä tulee b kohdan poikkeukseen, metsästys ei ole kovin tehokas keino vahinkojen estämiseksi, jos sitä ei kohdisteta niihin yksilöihin, jotka aiheuttavat vahinkoa. Erityisen merkittäviä vahinkoja ei ole liittynyt tiettyihin raportoituihin tapauksiin, esimerkiksi kun susia on ammuttu hirvenmetsästyksen yhteydessä tai kaukana taajamista.
24. Mitä tulee c kohdan poikkeukseen, normaaleissa luonnon olosuhteissa sudet pyrkivät välttämään ihmiskontakteja. Siksi tätä perustetta voidaan käyttää vain hyvin poikkeuksellisissa olosuhteissa.
25. Komission tietojen mukaan Suomessa on talven 2000/2001 kuluessa tapettu jo noin 30 sutta, joista noin 10 poronhoitoalueen ulkopuolella ja noin 20 poronhoitoalueella. Tämä tarkoittaa, että yli neljäsosa Suomen susikannasta on metsästetty hyvin lyhyen ajan kuluessa. Suomen susikanta on toisin sanoen laskenut entistä selvemmin alle suotuisan suojelutason tämän talven metsästyksen johdosta.
26. Vaikuttaa siltä, että susia metsästetään myös lupajärjestelmän ulkopuolella. Komissio on tietoinen Ruokolahdella vuoden 1999 lopussa sattuneesta tapauksesta, jossa kaksi sutta tappaneet hirvenmetsästäjät selvisivät teosta ilman rikosoikeudellisia seuraamuksia. Komissio muistuttaa Suomen viranomaisia heidän

21

perustamissopimuksen 5 artiklan mukaisesta velvollisuudestaan varmistaa, että yhteisön oikeuden - tässä tapauksessa luontodirektiivin 12 artiklan 1 kohdan - rikkomisesta rangaistaan edellytyksin, jotka tekevät seuraamuksista tehokkaita, suhteellisia ja varoittavia.³

27. Lisäksi lehtitietojen mukaan Hyrynsalmella tapettiin 25 päivänä tammikuuta 2001 kokonainen radioseurannassa ollut susilauma heti kun se oli ylittänyt poronhoitoalueen rajan. Komissio korostaa, että Suomelle myönnetty poikkeus koskee vain poronhoitoalueen susikantoja. On ilmeistä, etteivät nämä sudet kuuluneet poronhoitoalueen kantoihin, koska ne olivat peräisin poronhoitoalueen ulkopuolelta ja tapettiin kun ne yrittivät palata takaisin.
28. Siksi nämä sudet olivat luontodirektiivin 12 artiklassa tarkoitettujen kieltojen piirissä, ja niitä olisi voinut metsästää ainoastaan 16 artiklan 1 kohdan a-e alakohdan poikkeusten perusteella. Lupaa tällaisen poikkeukseen ei näytä myönnetyn.
29. Joka tapauksessa kun otetaan huomioon poronhoitoalueiden hyvin alhainen susikanta, kokonaisen susilauman tappaminen on valikoimaton keino, joka johtaa susikantojen paikalliseen häviämiseen tai aiheuttaa merkittävää häiriötä niille vastoin luontodirektiivin 15 artiklaa.
- Karhu
30. Luontodirektiivin 16 artiklan 2 kohdan mukaisen uusimman kertomuksen vuonna 1997 on tapettu 97 karhua ja vuonna 1998 vastaavasti 84 karhua. Tämä vastaa 10-12 prosenttia vähimmäiskannasta.
31. Tarkemmat tiedot vuodelta 1998 osoittavat, että 25 karhua on tapettu poronhoitoalueella 16 artiklan 1 kohdan b alakohdan perusteella. Muualla Suomessa noin 30 karhua on tapettu 16 artiklan 1 kohdan b tai c alakohdan perusteella.
32. Komission tietojen mukaan karhujen aiheuttamat vahingot viljelmille ja karjankasvatukselle ovat harvinaisia eikä niitä voida yleensä pitää erityisen merkittävänä, kuten 16 artiklan 1 kohdan b alakohdassa edellytetään. Lisäksi joistakin viime aikoina sattuneista tapauksista huolimatta karhut eivät yleensä uhkaa ihmisten terveyttä ja yleistä turvallisuutta, kuten 16 artiklan 1 kohdan c alakohdassa edellytetään.
33. Komission tietojen mukaan karhujen pyyntimäärä tällä kaudella on ollut 15-20 prosenttia kansallisesta vähimmäiskannasta. Lisäksi lähes kaikki poronhoitoalueiden ulkopuolelle myönnetyt luvat metsästyskaudella 2000 on myönnetty 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan perusteella.
34. Tämä osoittaa, että karhun metsästys ei tapahdu valikoiden ja rajoitetusti.

³ Asia 68/88, komissio v. Kreikka, kok. 1989, s. 2965.

35. Luontodirektiivin 16 artiklan 2 kohdan mukaisen viimeisimmän kertomuksen mukaan vuonna 1997 on tapettu 66 ilvestä ja vuonna 1998 vastaavasti 65 ilvestä. Komission viimeisimpien tietojen mukaan tällä metsästyskaudella oli maaliskuuhun 2001 mennessä myönnetty lupa 61 ilveksen kaatoon, joista 36 oli tapettu.

36. Talven 1998–1999 osalta tarkemmat tiedot (Suomen täydentävä vastaus 12 päivänä elokuuta 1999) osoittavat, että tuona aikana tapetut 63 ilvestä metsästettiin seuraavista syistä:

16 artiklan 1 kohdan a alakohta: 6

16 artiklan 1 kohdan b alakohta: 13

16 artiklan 1 kohdan c alakohta: 3

16 artiklan 1 kohdan e alakohta: 60

37. Tämän taulukon summa on yli 63, koska useissa tapauksissa on käytetty kahta perustetta. Niinpä edellä a, b ja c alakohtien mukaisista yhteensä 22 eläimestä 17 metsästettiin myös e kohdan perusteella. Toisin sanoen 63:sta talvella 1998–1999 tapetusta ilveksestä 60 on tapettu käyttäen 16 artiklan 1 kohdan e kohtaa ainoana (43) tai osittaisena (17) perusteena. Myöskin kuluvalle metsästyskaudella useimmat ilveksen kaatoluvat (47/61) on komission tietojen mukaan myönnetty e kohdan perusteella.

38. Komissio katsoo, että ilveksen metsästys ei tapahdu Suomessa valikoiden ja rajoitetusti.

39. Komissio katsoo myös, että ilveksen aiheuttamat vahingot karjankasvatukselle tai kotieläimille ovat harvinaisia eikä niitä voida yleensä pitää merkittävinä, kuten 16 artiklan 1 kohdan b alakohdassa edellytetään. Ilvekset eivät myöskään uhkaa ihmisten terveyttä ja yleistä turvallisuutta, kuten 16 artiklan 1 kohdan c alakohdassa edellytetään.

Kohtaa C koskeva päätelmä:

40. Mainittujen petoeläinkantojen pyyntimäärien on perustuttava tieteellisiin selvityksiin kantojen suotuisan suojelutason turvaamiseksi 16 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Suomen suurten petoeläinten kannoista saamiensa tietojen perusteella komissio pitää 8 - 27 prosentin vuotuisia pyyntimääriä liian suurina.

41. Suden, karhun ja ilveksen pyyntilupia myönnetään ilman riittävää yhteyttä 16 artiklan a-c kohdan poikkeuksiin ja erityisesti ilman yhteyttä vahinkoa aiheuttaviin yksilöihin vastoin 16 artiklan 1 kohdan b alakohtaa. Tämä tarkoittaa myös sitä, että Suomi ei ole kyennyt käytännössä varmistamaan, että lupia myönnetään ainoastaan "erityisen merkittävien vahinkojen" estämiseksi.

42. Sutta, karhua ja ilvestä metsästetään valikoimattomasti enemmän kuin rajoitetusti, mikä on 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan vastaista.

23
43. Susia tapetaan toisinaan huvittomasti ja varmistamatta tehokkaita, suhteellisia ja varoittavia seuraamuksia niitä kohtaan, jotka rikkovat 12 artiklan 1 kohdan ja 16 artiklan 1 kohdan täytäntöönpanolainsäädäntöä.

44. Vastatessaan yllä olevaan Suomea pyydetään erityisesti ilmoittamaan:

- suden, karhun ja ilveksen kaatoon myönnettyjen lupien tarkat ja ajan tasalla olevat määrät vuonna 1999, 2000 ja 2001 jaoteltuna kunkin poikkeusperusteen ja kunkin riista-alueen mukaan
- tiedot siitä, kuinka Suomi soveltaa luontodirektiivin 15 artiklaa poronhoitoalueella ja
- tiedot siitä, vastaavatko myönnettyt luvat vuoden 1996 suurten petoeläinten hoitosuunnitelmaa.

V

Saamiensa tietojen perusteella komissio katsoo tämän vuoksi, että Suomi ei ole noudattanut neuvoston direktiivin 92/43/ETY 12 artiklan 1 kohdan, 15 artiklan ja 16 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteita.

Komissio pyytää EY:n perustamissopimuksen 226 artiklan nojalla Suomen hallitusta toimittamaan tässä kirjeessä esille tuotuja seikkoja koskevat huomautuksensa kahden kuukauden kuluessa kirjeen vastaanottamisesta.

Otettuaan huomioon Suomen toimittamat huomautukset komissio voi tarvittaessa antaa asiasta perustellun lausunnon perustamissopimuksen 226 artiklan mukaisesti. Komissio voi myös antaa perustellun lausunnon, jos sille ei toimiteta huomautuksia mainitun määräajan kuluessa.

Kunnioittaen

Komission puolesta

Margot WALLSTRÖM

Komission jäsen

SUOMEN PYSYVÄ EDUSTUSTO
BRYSEL
EUE

06.07.2001

EUEC206-76

Liite 2

24

Euroopan komissio
Komission pääsihteeri
Avenue d'Auderghem 45
1040 Bryssel

SG (2001) A/ **7799**

10. 07. 2001

Viite

Asia

**VASTAUS KOMISSION VIRALLISEEN HUOMAUTUKSEEN ASIASSA 2001/2070
(KOMISSIO KIRJE 10.4.2001, SG(2001) D/287641)**

Pysyvä edustusto lähettää oheisena Suomen hallituksen vastauksen komission viralliseen huomautukseen, joka koskee luontodirektiivin 92/43/ETY 16 artiklan 1 kohdan sisällyttämisestä kansalliseen lainsäädäntöön.

Kunnioittavasti

Antti Satuli

pysyvä edustaja

LIITTEET

1 kpl

cc: komission jäsen Margot Wallström, avenue de Beaulieu 5, 1160 Bryssel

05.07.2001

Euroopan komissio
Komission jäsen
Margot Wallström

Viite

Asia

VASTAUS KOMISSION VIRALLISEEN HUOMAUTUKSEEN 2001/2070 (KOMISSION
KIRJE 10.4.2001, SG(2001) D/287641)

Arvoisa rouva Wallström,

1. Suomen hallitus on 10.4.2001 vastaanottanut Euroopan komission ulkoasiainministeri Erkki Tuomiojalle EY:n perustamissopimuksen 226 artiklan nojalla lähettämän virallisen huomautuksen, joka koskee luontodirektiivin 92/43/ETY¹ (jäljempänä luontodirektiivi) 16 artiklan 1 kohdan sisällyttämistä kansalliseen lainsäädäntöön ja sen soveltamista käytännössä. Komissio on lisäksi kiinnittänyt huomiota 15 artiklan soveltamiseen.
2. Ennen viralliseen huomautukseen vastaamista Suomi haluaa tuoda esille eräitä yleisiä näkökohtia Suomessa vallitsevasta tilanteesta.
3. Vaikka petokannat osassa maata ovat suhteellisen harvat, ovat karhun, ilveksen ja suden kannat erityisesti Itä-Suomessa tietyillä alueilla varsin tiheät. Karhuja ja susia esiintyy alueilla, joilla on myös asutusta. On huomattava, että ihmisasutus ei Suomessa aina muodosta sellaista kokonaisuutta, jota suurpedot välttelisivät. Karhun ja ihmisen kohtaaminen on näillä alueilla hyvin todennäköistä, ei vain luonnossa, mutta myös asumusten läheisyydessä ja pihossa.
4. Tiheät petokannat ovat eräissä tapauksissa ongelmallisia kotieläinten pidolle. Luontodirektiivin mukaan vahinkojen torjunnassa ensisijaisia keinoja ovat kotieläinten

¹ Neuvoston direktiivi 92/43/ETY, annettu 21 päivänä toukokuuta 1992, luontotyyppien sekä luonnonyaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta, EYVL L 206, 22.7.1992, s.7.

suojaaminen ja petojen tappamista eläimistä maksettavat korvaukset. Kaikissa tapauksissa nämä keinot eivät kuitenkaan ole riittäviä vaan joudutaan turvautumaan petojen kannan säätelyyn luontodirektiivin 16 artiklan poikkeusperusteiden mukaisesti. Karhun ja ihmisen kohtaaminen on myös johtanut yhden ihmisen kuolemaan.

5. Luontodirektiivissä säädetyillä poikkeamismahdollisuuksilla lajien tiukasta suojelujärjestelmästä voidaan ehkäistä onnettomuuksia ja turvata myös taloudellisia arvoja. Luontodirektiivi mahdollistaa myös sosiaalisten näkökohtien huomioonottamisen. Asukkaiden suurpetoja kohtaan tuntema pelko saattaa rajoittaa luonnossa liikkumista, luonnontuotteiden keräilyä ja ääritapauksissa edellyttää yhteiskunnallisia kustannuksia aiheuttavia erityisjärjestelyitä kuten lasten koulukuljetuksia. Luontodirektiivin poikkeamismahdollisuuksia käytetään ja tulee käyttää tilanteissa, joissa petojen määrä myös sosiaalisista näkökohdista arvioituna kasvaa paikallisesti liiaksi. Tarpeettomia pelkoja voidaan vähentää myös asianmukaisella valistuksella ja neuvonnalla, jota viranomaiset ja kansalaisjärjestöt voivat yhteistyössä harjoittaa. Suomen suurpetopolitiikan tavoitteena on ylläpitää ja osin vahvistaa Suomessa luontaisesti esiintyvien suurpetojen kantoja kuitenkin niin, että ristiriitatilanteet asukkaiden kanssa vältetään.

Suomen lainsäädännön yhdenmukaisuus luontodirektiivin kanssa

6. Komissio toteaa kirjeensä 11 kohdassa, että Suomi ei ole asianmukaisesti siirtänyt luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohtaa osaksi kansallista lainsäädäntöään. Komissio katsoo kirjeensä 8 kohdassa, että metsästysasetuksen 28 § ei täysin vastaa sanamuodoltaan luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohtaa. Komissio toteaa, että luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan b alakohdassa viitataan "erityisen merkittäviin vahinkoihin", kun asetuksen 28 §:ssä viitataan "vahinkoihin". Komissio toteaa myös, että 16 artiklan 1 kohdan c ja e alakohdassa viitataan "erittäin tärkeään yleiseen etuun" ja "tarkoin valvottuihin oloihin", kun taas asetuksessa viitataan "yleiseen etuun" ja "valvottuihin oloihin".
7. Suomi on jo muuttanut metsästysasetuksen 28 §:n 2 kohtaa luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaiseksi lisäämällä sanat "erityisen merkittävän" sanan vahinkojen eteen, sen jälkeen kun komissio oli tuonut tämän esille pakettikokouksessa Helsingissä. Tämä asetuksen muutos notifioidiin komissiolle 14.5.2001.
8. Vastaavasti Suomi muuttaa metsästysasetuksen 28 §:n sanamuodot myös muilta osin vastaamaan luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan sanamuotoja. Nämä muutokset toteutetaan kesän 2001 aikana. Tämän jälkeen muutokset notifioidaan komissiolle mahdollisimman nopeasti.

Luontodirektiivin puutteellinen soveltaminen

Kannan säilyttäminen suotuisalla suojelutasolla

9. Komissio esittää kirjeensä 13, 15 ja 16 kohdissa tietoja suden, karhun ja ilveksen kannoista. Komissio käyttää tässä yhteydessä Suomen sille toimittamia tietoja suurpetojen minimikannoista.
10. Suomi haluaa selventää suurpetojen kantojen suuruudesta käytettyjä määritelmiä. Runsausarvioinnin määritelmiä ovat (1) minimikanta ja (2) todennäköinen kanta. Minimikanta on arvio Suomessa kalenterivuoden lopulla esiintyvien petojen

vähimmäislukumääristä. Minimikanta ei anna suoranaista kuvaa suurpetojen todellisesta kannan koosta, sillä se perustuu tilastolliseen laskentaan ja arvioon kannan kehityksestä. Minimikantaa käytetään vertailuindeksinä kannan kehityksessä suhteessa aikaisempiin vuosiin. Minimikanta on erityisesti karhulla ja ilveksellä pienempi kuin todennäköinen kanta. Todennäköinen kanta antaakin luotettavamman kuvan suurpetojen kannan todellisesta koosta. Todennäköisen kannan arviointi perustuu 1265 petoyhdistymiehen muodostaman verkoston avulla koottuihin jälki- ja näköhavaintoihin, joista RKTL arvioi varovaisuusperiaatetta hyväksi käyttäen näköhavainnon ajankohdan ja jälkien koon perusteella päällekkäishavainnot pois.

11. Suomi toteaa, että se ei enää käytä kannan kehitystä osoittavaa minimikantaindeksiä osoittamaan suurpetojen kantoja, sillä se on johtanut väärinkäsityksiin etenkin silloin, kun suurpetojen verotusmäärää on verrattu minimikantaindeksiin. Suomi katsoo, että on selkeämpää käyttää arviota todennäköisestä kannasta ennen lisääntymiskautta. Nämä arviot tuottaa Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos (RKTL). Seuraavassa tarkastelussa suurpetojen kannat ilmoitetaan arvioina todennäköisestä kannasta.

Susi

12. RKTL:n laatiman arvioinnin mukaan Suomen lisääntyvä susikanta keskittyy itäisimpään Suomeen. Arviointia vaikeuttaa susien vaikeasti ennustettava liikehdintä valtakunnanrajan yli. Ennakoitua suuremmasta – 30 yksilöä - metsästysvuoden 2000-2001 verotusmäärästä huolimatta susikanta ei heikentynyt, sillä pentuetuotto oli vastaavasti ennakoitua parempi. Tarkan seurannan johdosta voidaan varmuudella todeta, että viime vuonna syntyi Suomen rajojen sisäpuolella 35-40 pentua. Tämä on enemmän kuin mitä metsästysvuonna 2000-2001 kannasta poistui metsästyksen johdosta.
13. RKTL arvioi, että todennäköinen susikanta vuonna 2001 ennen lisääntymiskautta on 100-130. Vuoden 2001 aikana Suomen puolella arvioidaan syntyvän 8-9 pentueessa 25-57 pentua ja Venäjän puolella välittömästi rajan tuntumassa arvioidaan syntyvän 3-4 pentueessa 9-27 pentua. Viime vuonna todennäköiseksi susikannaksi ennen lisääntymiskautta arvioitiin 96-116 ja pentutuotoksi 21-36. Poronhoitoalueen metsästyskauden aikana poronhoitoalueella sekä muualla Suomessa maa- ja metsätalousministeriön tai riistanhoitopiirin luvalla Suomen susikannasta poistettiin 25 yksilöä metsästysvuoden 2000-2001 aikana. Tämän lisäksi ihmisten toimesta laittomasti tai vahingossa poistui 5 sutta. Toisaalta pentuetuotto ylitti tehdyn arvion, joten kanta on pysynyt suunnilleen samana, jollei jopa hieman kasvanut.

Suden todennäköinen kanta ennen lisääntymiskautta

vuosi	1996	1997	1998	1999	2000
arvio	90-110	100-120	95-100	97-110	100-130

Karhu

14. Arvio karhukannasta ja kannan tuotosta perustuu vuoden 2000 karhuhavaintoihin. Vuonna 2000 ilmoitettiin 4871 karhuhavaintoa. Havaintoja vuonna 2000 syntyneistä pennuista oli yhteensä 383. Vuotta vanhempi pentuja koskevia havaintoja 211. Arviot vuonna 2000 syntyneiden pentueiden ja pentujen määristä perustuvat näköhavaintoihin sekä sellaisiin jälkihavaintoihin, joissa jälkimittaukset osoittavat pennut samana vuonna syntyneiksi.

4(11)

15. RKTL arvioi Suomen vuoden 2001 todennäköiseksi karhukannaksi ennen lisääntymiskautta 940-1250 yksilöä. Arvioitu pentutuotto vuodelle 2001 on 175 yksilöä. Näin ollen todennäköinen kanta, johon metsästys kohdistuu on 1115-1425 yksilöä. Karhukanta on kasvanut viime vuodesta, sillä viime vuonna todennäköiseksi karhukannaksi arvioitiin 925-1200 yksilöä. Arvioitu pentutuotto oli 165, joten todennäköinen kanta ennen metsästystä oli 1090-1365 vuonna 2000.

Karhun todennäköinen kanta ennen lisääntymiskautta

vuosi	1996	1997	1998	1999	2000
arvio	845-1100	880-1150	870-1150	925-1200	940-1250

Ilves

16. Arvio ilveskannasta ja kannan tuotosta perustuu pääasiallisesti vuoden 2000 ilveshavaintoihin, joita ilmoitettiin yhteensä 3137. RKTL arvioi Suomen vuoden 2001 todennäköiseksi ilveskannaksi ennen lisääntymiskautta 855 - 1100 yksilöä. Arvioitu pentutuotto vuodelle 2001 on 174 yksilöä. Tämä tarkoittaa sitä, että todennäköinen kanta, johon metsästys kohdistuu on 1020-1265. Viime vuonna todennäköiseksi ilveskannaksi arvioitiin 835-1100 yksilöä. Pentutuotoksi arvioitiin tuolloin 161 yksilöä. Tuolloin todennäköinen kanta ennen metsästystä oli vuonna 2000 994-1261 yksilöä. Ilveskanta on siis myös kasvanut.

Ilveksen todennäköinen kanta ennen lisääntymiskautta

vuosi	1996	1997	1998	1999	2000
arvio	790-900	795-950	810-1000	835-1100	855-1100

Uhanalaisuus selvitys ja kantojen levinneisyys

17. Komissio katsoo kirjeensä 17 kohdassa, että suden suojelutaso ei ole Suomessa suotuisa. Samoin komissio katsoo, että on kyseenalaista, onko karhu- ja ilveskantojen suojelutaso suotuisa, koska ne ovat uhanalaisten eläinten kansallisessa luettelossa ja niiden nykyiset maantieteelliset hajaantumismallit ja tiheydet maan itä- ja länsiosissa eivät tunnu noudattavan eläinten luontaisia levinneisyyksiä.
18. Komissio pyytää kirjeensä 18 kohdassa Suomea esittämään tieteellistä näyttöä suden, karhun ja ilveksen populaatiodynamiikasta niiden suotuisan suojelutason arvioimiseksi kantojen suuruuden ja hajaantuneisuuden suhteen.
19. Suomi toteaa, että Suomessa on keväällä 2000 valmistunut uusi uhanalaisuusarviointi. Siinä on käytetty uusia IUCN:n (The World Conservation Union) kehittämää arviointikriteereitä ja niistä kansalliseen arviointiin tehtyjä sovellutuksia. Sekä karhu että ilves kuuluvat kannan koon perusteella luokkaan silmälläpidettävät. Silmällä pidettäviä lajeja ei nykyisessä järjestelmässä luokitella uhanalaisiksi. Ne ovat kuitenkin lajeja, joiden tarkkailu on aiheellista kannan kehityksen tai koon perusteella. Kvantitatiivisen rajan määrittäminen silmälläpidettävälle ja elinvoimaiselle on vaikeaa.
20. Yleisen käsityksen mukaan 1800-vuosisadan lopun ja 1900-vuosisadan alun intensiivinen metsästys johti suurpetojen kantojen pienenemiseen. Vielä 1980-luvun alussa karhun ja

ilveksen kannat olivat vain muutamia satoja ja suden muutamia kymmeniä. Nyt karhun ja ilveksen levinneisyydet alkavat lähentyä niiden normaalia levinneisyyttä. Suden levinneisyys ei ole palautunut yhtä hyvin, mutta merkittävää on, että 1990-luvulla sudet ovat alkaneet muodostaa pentueita myös Suomessa. (liite 1)

21. Lisäksi on huomattava, että suurpetojen kantojen tiheys ja eläinten lukumäärä vaihtelevat lajien ekologisia vaatimuksia noudattaen maan eri alueilla. Maatalousvaltaisilla alueilla ja niiden maisemaa hallitsevilla laajoilla peltoaukeilla suurpetojen kannat eivät voi nousta kovin korkeiksi.

Muu tyydyttävä ratkaisu

22. Komissio toteaa kirjeensä 19 kohdassa, että suden, karhun ja ilveksen metsästykseen on olemassa tehokkaita vaihtoehtoja, kuten karkotteet, hajusteet, sähkö- tai muut aidat, vahinkojen ennalta ehkäiseminen pitämällä karja tai koirat öisin sisällä sekä vahingonkorvaukset.
23. Komissio pyytää lisäksi Suomea selvittämään sitä, soveltaako Suomi perustetta "ei muuta tyydyttävää ratkaisua" erikseen jokaiseen myönnettyyn lupaan ja sitä, mitä vaihtoehtoja on a) suden, b) karhun ja c) ilveksen metsästykselle mahdolliset vahingonkorvaukset mukaan luettuna.
24. Suomi toteaa, että Suomessa sovelletaan perustetta "ei muuta tyydyttävää ratkaisua" erikseen jokaiseen pyyntilupaan. Riistanhoitopiirit harkitsevat jokaisessa tapauksessa tämän perusteen olemassaolon.
25. Suomessa on myös käytössä monia erilaisia keinoja vahinkojen vähentämiseen. Sähköaitoja ja muita esteitä käytetään suurpetojen metsästyksen sijasta siellä, missä se on mahdollista. Näiden lisäksi Suomessa on kokeiltu myös muita keinoja estää vahinkoja ennalta. Karkotteet ja hajusteet eivät ole toimivia pitkällä aikavälillä, sillä suurpedot tottuvat niihin, eivätkä sen jälkeen pelkää niitä.
26. Yhtäältä on huomattava, että karhut, sudet ja ilvekset aiheuttavat vahinkoa useisiin erilaisiin kohteisiin, joiden suojaaminen yhdellä ratkaisulla ei ole mahdollista. Suurpedot liikkuvat hyvin laajalla alueella. Tämä merkitsee sitä, että kaikkien alueella olevien toiminnanharjoittajien tulisi pystyä suojaamaan kaikki mahdolliset vahinkokohteet, sillä yhden kohteen suojaaminen siirtää vahingot toisaalle. Tämä on ongelma myös yleisen turvallisuuden turvaamisessa ja ihmisten terveyden turvaamisessa.
27. Ihmisten terveyden suojaamiseksi Suomessa on lisäksi käytetty taajama- tai kaupunkialueelle tulleen karhun karkottamiseksi mm. koiria ja karhun nukuttamista ja siirtämistä toisaalle. Tämänkaltaista toimintaa ei kuitenkaan aina ole mahdollista.
28. Koska vahinkojen ennaltaehkäisy ei aina ole mahdollista, Suomessa on käytössä myös petoeläinten aiheuttamien vahinkojen korvausjärjestelmä. Valtioneuvoston asetuksen (277/2000) perusteella korvataan petoeläinten – karhun, suden, ahman ja ilveksen – ihmisille, liikenteelle, maataloudelle, kotieläimille, viljelyille eläimille, elottomalle irtaimistolle ja poroille aiheuttamat vahingot talousarvion rajoissa. Valtion talousarviossa tähän on varattu vuonna 1999 10 Mmk, vuonna 2000 11 Mmk ja vuonna 2001 17 Mmk.
29. Edellä kuvattujen ongelmien vuoksi suurpetokantojen hoidossa on sovellettava luontodirektiivin 16 artiklan mukaisia poikkeusperusteita.

Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan a - e alakohtien poikkeusten soveltaminen

Pyyntimäärät

30. Komissio toteaa kirjeensä 40 kohdassa, että pyyntimäärien on perustuttava tieteellisiin selvityksiin kantojen suotuisan suojelutason turvaamiseksi 16 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Komission käsityksen mukaan Suomen suurpetokannoista on metsästetty 8-27 %, mitä se pitää liian suurena.
31. Suomi toteaa ensinnäkin, että komission arviot suurpetojen verotusprosentteista perustuvat minimikantaindeksiin ja näin ollen ne antavat todellista verotusprosenttia suuremman luvun. Kuten edellä 10 kohdassa on todettu, minimikanta on erityisesti karhun ja ilveksen osalta pienempi kuin todennäköinen kanta. Lisäksi on huomattava, että metsästys kohdistuu aina lisääntymiskauden jälkeiseen kantaan, jossa on mukana myös sen vuoden pennut.
32. Karhulla metsästysverotus on vuosina 1995-2000 ollut enintään noin 8,8 % todennäköisestä kannasta. Tällä aikajaksolla karhukanta on hienoisesti runsastunut. On lisäksi huomattava, että Suomen karhukantaa voimistavat Venäjän puolelta tulevat nuoret karhut. Venäjän Karjalan karhukanta (n. 3 000 yksilöä) on keskimäärin viisi, kuusi kertaa tiheämpi kuin Suomen kanta ja kannasta metsästetään vuosittain vain 5 %. Tästä syystä Suomeen tulee karhuja Venäjältä enemmän kuin mitä Suomesta siirtyy takaisin. Rajan ylittävien karhujen vuotuista määrää ei kuitenkaan tunneta tarkasti.
33. Suomen ilveskannasta on vuosina 1995-2000 metsästetty enintään 7,7 % todennäköisestä kannasta. Metsästysverotus on vähentynyt viime vuosina. Ilveskanta kestää vähentymättä 10-12 % vuotuisen poistuman. Ilveskanta on runsastunut mainitulla ajanjaksolla.
34. Tilastoitu poistuma susikannasta oli vuosina 1996-2000 enintään 13 % ja todennäköisesti 10 % kannasta. Suomen susikannassa ei ole tapahtunut olennaisia muutoksia vuosien 1996-2000 aikana. Susikanta on kuitenkin hienoisesti alkanut kasvaa vuoden 1998 - 2000 aikana.
35. Luontodirektiivi on pantu Suomessa täytäntöön metsästyslaissa määriteltyjen riistaeläinten osalta metsästyslailla (615/1993) ja -asetuksella (666/1993). Luontodirektiivin 12 artiklan edellyttämä suden, karhun ja ilveksen suojelu on toteutettu metsästysasetuksen 24 §:llä. Metsästysasetuksen 24 §:n mukaan karhu ja ilves sekä susi poronhoitoalueen ulkopuolella ovat aina rauhoitettuja.
36. Luontodirektiivin 16 artiklan mukainen poikkeusmahdollisuus on puolestaan toteutettu metsästysasetuksen 28 §:llä. Kuten edellä 7 - 8 kohdissa on todettu, Suomi muuttaa 28 §:ää vastaamaan luontodirektiivin 16 artiklan sanamuotoa. Asetuksen mukaiseen metsästykseseen on saatava metsästyslain 10 §:ssä tarkoitettu pyyntilupa. Tällöin on noudatettava metsästyslain 10 §:n ja asetuksen 1-2 §:n mukaisesti maa- ja metsätalousministeriön määräämää alueellista suurinta sallittua pyyntimäärää. Maa- ja metsätalousministeriö antaa vuosittain määräyksen pyyntiluvan nojalla tai alueellisen suurimman sallitun määrän puitteissa sallittavasta metsästyksestä (liite 2).
37. Määräys perustuu RKTL:n toimittamaan vuosittaiseen selvitykseen, jossa laitos esittää arvionsa tiettyjen riistaeläinten kannoista ennen kevään lisääntymiskautta, kantojen muutoksista lisääntymiskauden aikana sekä kestävästä verotusmäärästä. Tähän perustuen

ministeriö asettaa riistanhoitopiireille suurimman sallitun pyyntimäärän pyyntiluvanvaraisille lajeille.

38. Suomi katsoo, että suurpetojen metsästys pohjautuu tieteelliseen selvitykseen suurpetokannoista. Tämä järjestelmä on johtanut kaikkien suurpetokantojen tasaiseen kasvuun, kuten edellä kohdissa 9-16 on todettu.

Poikkeusperusteiden soveltaminen

39. Komissio toteaa kirjeensä 41 kohdassa, että suden, karhun ja ilveksen pyyntilupia myönnetään ilman riittävää yhteyttä 16 artiklan 1 kohdan a - c alakohtien poikkeuksiin ja erityisesti ilman yhteyttä vahinkoa aiheuttaviin yksilöihin vastoin 16 artiklan 1 kohdan b alakohtaa. Lisäksi komissio väittää, että sutta, karhua ja ilvestä metsästetään valikoimattomasti enemmän kuin rajoitetusti, mikä on 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan vastaista.
40. Suomi toteaa ensinnäkin, että luontodirektiivin 16 artiklan poikkeusperusteet sisällytettiin metsästysasetukseen vuonna 1998. Riistanhoitopiirit ovat vasta vuodesta 1999 olleet velvollisia soveltamaan poikkeusperusteita. Maa- ja metsätalousministeriö on opastanut riistanhoitopiirejä poikkeusperusteiden soveltamisessa ja seurannut piirien toimintaa. Kun puutteita tai ongelmia on havaittu, ministeriö on opastanut piirejä uudelleen. Samoin ministeriö on tarkentanut omia käsityksiään luontodirektiivin tulkinnasta komission kirjelmien ja pakettikokouksen jälkeen.
41. Ennen Suomen EU-jäsenyyttä karhu, susi ja ilves olivat riistaeläimiä, joiden metsästys ei ollut yhtä tarkkaan poikkeusperusteilla säänneltyä kuin nyt. Poikkeuslupajärjestelmä on kehittynyt koko ajan asteittain ja mahdollisiin tulkintaongelmiin on puututtu heti, kun ne on huomattu.
42. Lisäksi Suomi katsoo, että komissio ei ole osoittanut sitä, missä tapauksessa pyyntilupa olisi myönnetty ilman riittävää yhteyttä 16 artiklan a - c alakohtien poikkeusperusteisiin. Sutta koskevassa osassa komissio viittaa ensinnäkin kirjeensä kohdassa 23 Ruokolahdella sattuneeseen tapaukseen, jossa rikottiin metsästyslakia. Tämä sudenmetsästys tapahtui kuitenkin lupajärjestelmän ulkopuolella, kuten komissiokin toteaa kohdassa 26.
43. Komissio viittaa myös vuonna 2001 Hyrynsalmella tapahtuneeseen sudenmetsästykseen. Komissio väittää, että tilanteessa olisi menetelty vastoin luontodirektiivin 16 artiklaa, koska alueella metsästetyt sudet kuuluivat poronhoitoalueen ulkopuoliseen kantaan ja Suomelle liittymissopimuksessa myönnetty poikkeus koskee vain poronhoitoalueen susikantoja.
44. Suomi toteaa, että Suomen liittymissopimuksessa saama poikkeus koskee sanamuodon mukaisesti Suomen susikantoja poronhoitoalueella. Kyse on siis aluesidonnaisesta poikkeuksesta riippumatta siitä, minkä alueen kantoja sudet ovat. Poikkeus saatiin nimenomaisesti poronhoitoalueelle, sillä sudet aiheuttavat merkittäviä vahinkoja porotalouselinkeinolle. Näin ollen Hyrynsalmella tapahtunut sudenmetsästys ei ollut luontodirektiivin 16 artiklan vastaista, sillä artiklaa ei sovelleta susiin poronhoitoalueella. Hyrynsalmen sudenmetsästyksen yhteydessä tapahtuneet laittomat suden tapot ovat asianmukaisesti poliisitutkinnassa.
45. Suomi toteaa, että Suomen liittymissopimuksen mukaisesti Suomen susikannat poronhoitoalueella kuuluvat luontodirektiivin liitteeseen V, jossa mainittuja lajeja tai

kantoja koskee direktiivin 14 artikla. Tämän artiklan mukaan jäsenvaltiot voivat ottaa liitteen mukaisia lajeja luonnosta ja hyödyntää niitä edellyttäen, että toimet eivät ole ristiriidassa lajien suotuisan suojelutason säilyttämisen kanssa. Artiklan mukaan jäsenvaltioiden on toteutettava tarpeellisia toimenpiteitä, mikäli 11 artiklassa mainittu seuranta osoittaa sen tarpeelliseksi. Tarvittavia toimenpiteitä voivat olla mm. yksilöiden ottamista koskevien aikojen tai menetelmien säätely ja yksilöiden ottamista koskeva lupajärjestelmä.

46. Suomessa on käytössä poronhoitoalueella rauhoitusaika sudelle. Suomi toteaa lisäksi, että Suomi siirtää direktiivin 14 artiklan edellyttämän seurannan tehostamiseksi sudenmetsästyksen poronhoitoalueella luvanvaraiseksi, jolloin siihen sovelletaan metsästyslain 10 §:n ja metsästysasetuksen 1-3 §:n säännöksiä.

Tarkastelu poikkeusperusteittain

47. Seuraavassa tarkastelussa on käytetty metsästysvuoden 2000-2001 lukuja, koska poikkeusperusteiden soveltaminen on kehittynyt asteittain ja aikaisempien vuosien ongelmatilanteita on pyritty selkiyttämään. Lisäksi Suomen vastauksen liitteenä on komission kohdassa 44 ensimmäisessä alakohdassa pyytämä selvitys suden, karhun ja ilveksen kaatoon myönnettyistä luvista riistanhoitopiireittäin. Selvityksestä käy ilmi millä poikkeusperusteella lupa on myönnetty (liitteet 3 ja 4).
48. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan a alakohtaa ei ole käytetty metsästysvuonna 2000-2001 lainkaan.
49. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan b alakohtaa on käytetty metsästysvuonna 2000-2001 28 kertaa karhun, 9 kertaa ilveksen ja 8 kertaa suden suojelusta poikkeamisessa. Direktiivin b alakohdan sanamuoto lähtee siitä, että erityisen merkittäviä vahinkoja tulee estää. Suomen käsityksen mukaan todennäköinen uhka erityisen merkittävien vahinkojen syntymiseen on riittävää. Kyse on siten vahinkoja ennaltaehkäisevästä toiminnasta. Tietyissä tapauksissa toimiin on ryhdyttävä vahingon jo tapahduttua poistamalla vahinkoa aiheuttanut eläin. Näin on syytä menetellä, jos vaarana on, että vahinko toistuu saman yksilön toimesta, esimerkiksi jos yksilö oppii helpon ravinnon lähteen. Se, milloin tapauskohtaisesti voidaan todeta mahdollisen vahingon olevan erityisen merkittävä, on riippuvainen kunkin tapauksen yksityiskohdista.
50. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan c alakohtaa on käytetty metsästysvuonna 2000-2001 8 kertaa karhun, 6 kertaa ilveksen ja kerran suden suojelusta poikkeamisessa.
51. Suomen näkemyksen mukaan suurpetojen aiheuttamaa uhkaa yleiselle turvallisuudelle ja ihmisten terveydelle ei voida vähätellä. Tietyillä alueilla Suomessa etenkin Itä-Suomessa, jossa kaikkien suurpetokantojen kannat ovat vahvat, yleinen turvallisuus on vaarantunut, muun muassa kuolemantapauksen ja ihmisten vakavan loukkaantumisen johdosta. Näillä alueilla sudet ja karhut elävät aivan ihmisten asumusten läheisyydessä.
52. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan e alakohtaa on viime vuonna käytetty 63 kertaa karhun ja 36 kertaa ilveksen suojelusta poikkeamisessa. Suden kohdalla e alakohtaa ei ole käytetty kertaakaan. Viime vuonna todennäköinen karhukanta, johon metsästys kohdistui oli 1090-1365 ja todennäköinen ilveskanta, johon metsästys kohdistui oli 994-1261. Kyseisen alakohdan nojalla saaliiksi saadut karhut vastaavat siis keskimäärin 5,2 % metsästyksen kohteena olleesta todennäköisestä karhukannasta ja saaliiksi saadut ilvokset keskimäärin 3,2 % metsästyksen kohteena olleesta todennäköisestä ilveskannasta.

53. Suomi katsoo, että 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan nojalla pyydetty karhu- ja ilvesmäärät on otettu rajoitetusti ja valikoiden ottaen huomioon edellä 57 kohdassa mainitun lisäksi sen, että karhu- ja ilveskannat ovat olleet tasaisessa kasvussa. Suomi ottaa seuraavana metsästysvuotena komission näkemykset huomioon opastaessaan riistanhoitopiirejä poikkeuslupien myöntämisessä.

Seuraamukset lainvastaisesta toiminnasta

54. Komissio toteaa kirjeensä 43 kohdassa, että susia tapetaan toisinaan luvottomasti ja varmistamatta tehokkaita, suhteellisia ja varoittavia seuraamuksia niitä kohtaan, jotka rikkovat 12 artiklan 1 kohdan ja 16 artiklan 1 kohdan täytäntöönpanolainsäädäntöä. Tässä komissio viittaa vuonna 1999 Ruokolahdella sattuneeseen tapaukseen.
55. Ruokolahden tapauksesta on tehty asianmukainen poliisitutkinta, jonka jälkeen juttu on toimitettu syyttäjälle. Syyttäjä on 24.11.1999 tehnyt tapauksesta syyttämättäjättämispäätökset. Näistä päätöksistä on tehty kantelu valtakunnansyyttäjänvirastoon. Valtakunnansyyttäjä on pyytänyt asiassa lisätutkinnan ja tehnyt 25.5.2000 päätöksen asiassa. Sen mukaan syyttämättäjättämispäätöksen tehnyt syyttäjä on toiminut laillisesti ja harkintavaltansa rajoissa. Syyttämättäjättäminen on perustunut tekojen vähäisyyteen. Myös valtakunnansyyttäjä on jättänyt metsästäjät syytteeseen asettamatta. Perusteluina on, että tapaukset on katsottava kysymyksessä olevien rikoslajien normaalitapauksiin verrattuina vähäisiksi.
56. Suomessa syyttäjillä on vapaa syyteharkinta. Tapauksissa syyttäjät ovat käyttäneet heille lain mukaan kuuluvaa oikeutta jättää syyte nostamatta. Virallisen syyttäjän oikeudesta ja velvollisuudesta nostaa syyte on säädetty oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 1 luvun 6 §:ssä. Sen mukaan virallisen syyttäjän on nostettava syyte, kun on olemassa todennäköisiä syitä rikoksesta epäillyn syyllisyyden tueksi. Saman lain 1 luvun 7 §:n 1 kohdan mukaan virallinen syyttäjä saa kuitenkin jättää syytteen nostamatta, milloin rikoksesta ei ole odotettavissa ankarampaa rangaistusta kuin sakko ja sitä on sen haitallisuus tai siitä ilmenevä tekijän syyllisyys huomioon ottaen kokonaisuutena arvostellen pidettävä vähäisenä. Syyttämättä jättäminen nähdään osana rikosten seuraamusjärjestelmää. Syyttämättä jättämistä koskeva päätös katsotaan sen seikan toteamiseksi, että tutkinnan alainen henkilö on syyllistynyt siinä mainittuun rikokseen.
57. Suomessa on voimassa rangaistussäännökset luvattomasta metsästyksestä. Metsästyslain 72 §:n mukaan muun ohella se, joka tahallaan metsästää rauhoitusaikana tai ilman 10 §:ssä tarkoitettua pyyntilupaa, on tuomittava metsästysrikoksesta sakkoon tai vankeuteen enintään kahdeksi vuodeksi. Metsästyslain 74 §:n mukaan muun ohella se, joka tahallaan tai huolimattomuudesta metsästyksen johtajana jättää suorittamatta hänelle kuuluvan tehtävän, on tuomittava, jollei teosta ole muualla laissa säädetty ankarampaa rangaistusta, metsästysrikkomuksesta sakkoon. Lisäksi, mikäli henkilö on tuomittu metsästysrikoksesta ja hänen katsotaan osoittaneen ilmeistä piittaamattomuutta metsästystä koskevista säännöksistä, hänet voidaan määrätä metsästyskieltoon vähintään yhdeksi ja enintään viideksi vuodeksi. Edelleen lain vastaisesti metsästyksellä eläimestä seuraa riistaeläintä tai sen arvoa koskeva menettämisseuraamus. Lisäksi tekoväline eli käytännössä ampuma-ase voidaan tuomita menetetyksi.
58. Suomi katsoo, että kyseinen Ruokolahden tapaus on asianmukaisesti ja lainmukaisesti tutkittu viranomaisten taholta. Laiminlyöntejä ei ole todettu. Lisäksi Suomen näkemys on,

että Suomessa on käytössä riittävät ja tehokkaat rangaistuskeinot metsästysrikoksiin ja rikkomuksiin.

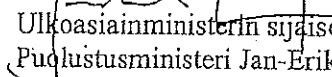
Luontodirektiivin 15 artiklan soveltaminen

59. Komissio väittää kirjessään 29 kohdassa, että Hyrynsalmella tapahtunut sudenmetsästys olisi ollut direktiivin 15 artiklan vastainen, koska komission näkemyksen mukaan susilauman tappo on valikoimaton keino.
60. Luontodirektiivin 15 artikla säätelee valikoimattomien keinojen ja menetelmien käyttöä. Luontodirektiivin liitteessä VI on lueteltu mitkä menetelmät ja keinot ovat valikoimattomia. Suomi katsoo, että valikoimaton keino tai menetelmä tarkoittaa keinoa tai menetelmää, jossa ei voida varmistua siitä, mitä lajia pyynti koskee. Tällaisia keinoja on mm. myrkkujen tai räjähteiden käyttö. Hyrynsalmella tapahtunut sudenmetsästys kohdistui nimenomaisesti susiin – ei muihin eläinlajeihin. Metsästäjät olivat tietoisia mistä laumasta oli kyse. Eläinten lopettaminen tapahtui metsästysaseella, jolloin ampuja varmasti tiesi, minkä lajin tai yksilön hän pyysi. Suomi katsoo, että se ei siten ole rikkonut direktiivin 15 artiklan asettamia velvoitteitaan.
61. Lisäksi komissio pyytää kirjeessään kohdassa 44 Suomea selvittämään miten Suomi soveltaa luontodirektiivin 15 artiklaa poronhoitoalueella.
62. Suomi toteaa, että Suomen metsästyslainsäädäntöä, jolla luontodirektiivin 15 artikla on pantu täytäntöön, sovelletaan koko Manner-Suomen alueella, myös poronhoitoalueella. Metsästyslain 32 §:ssä kielletään moottorikäyttöisten kulkuneuvojen käyttö metsästyksessä. Metsästyslain 33 §:ssä luetellaan kielletyt pyyntivälineet ja –menetelmät. Nämä edellä mainitut säännökset vastaavat luontodirektiivin 15 artiklan vaatimuksia.
63. Lisäksi on huomattava, että metsästyslain 20 § asettaa metsästykselle yleiset vaatimukset, joiden mukaan metsästystä on harjoitettava kestävässä käytön periaatteiden mukaisesti ja siten, että riistaeläinkannat eivät vaarannu, luontoa ei tarpeettomasti vahingoiteta, riistakantaa ei vaaranneta eikä eläimille tuoteta tarpeetonta kärsimystä.

Suurten petoeläinten hoitosuunnitelma

64. Komissio pyytää kirjeessään kohdassa 44 Suomea toimittamaan tiedot siitä vastaavatko myönnettyt luvat vuoden 1996 suurten petoeläinten hoitosuunnitelmaa.
65. Suomi toteaa, että komissio viittaa tässä parlamentaarisen Ympäristö- ja luonnonvarainneuvoston asettaman Suurpetotyöryhmän raporttiin vuodelta 1996: Suomen suurpetokannat ja niiden hoito. Raportti on luonteeltaan strateginen asiakirja, joka ei sellaisenaan ohjaa tapauskohtaista päätöksentekoa.
66. Työryhmä esitti raportissaan alueelliset petokantojen kehittämistavoitteet vuoteen 2010 asti. Runsauskehityksen ohjaus tapahtuisi metsästyskiintiöillä ja rauhoitusmääräyksillä, joiden pohjana olisi petokantojen säännöllinen seuranta ja petokantojen pitkäaikainen kehityssuunta. Yksittäiset luvat eivät siten ole vastoin työryhmän esittämiä kehittämistavoitteita, kun petokannat ovat kuitenkin vahvistuneet ja niiden levinneisyys laajentunut.

Kunnioitavasti
Suomen hallituksen puolesta

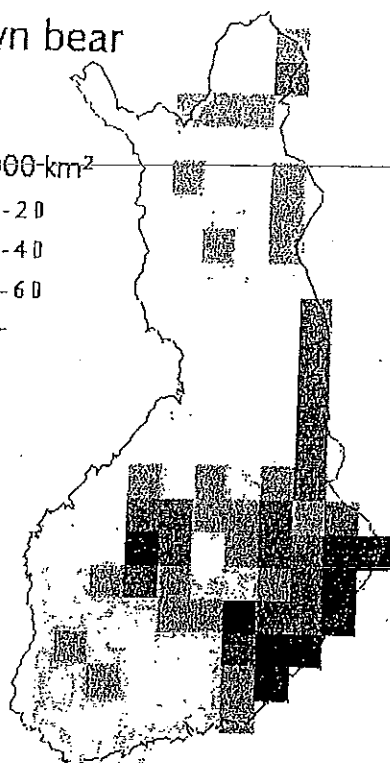
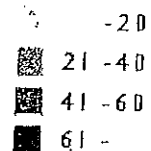

Ulkoasiainministerin sijaisena
Puolustusministeri Jan-Erik Enestam

LIITTEET

1. Kartta suurpetojen jakaumasta.
2. Maa- ja metsätalousministeriön määräys 29.6.2001.
3. Pyyntiluparaportti 1.8.1999 - 31.7.2000.
4. Pyyntiluparaportti 1.8.2000 - 31.7.2001.

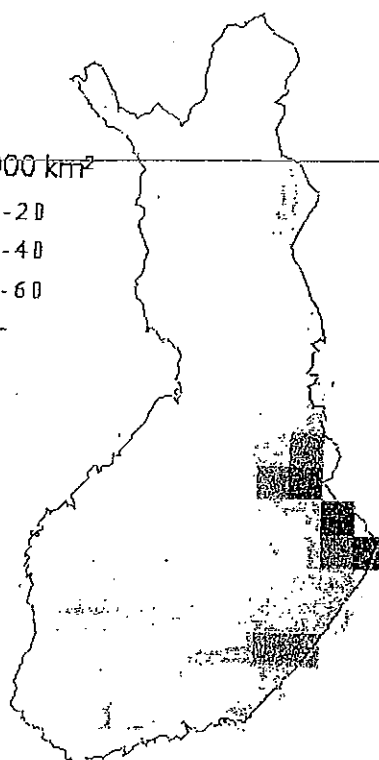
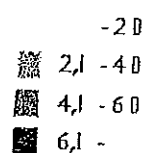
Brown bear

Ind./1000 km²

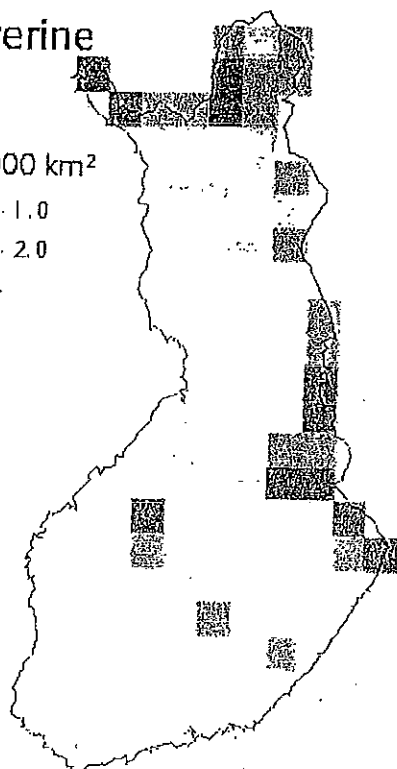
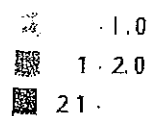
Wolf

Ind./1000 km²

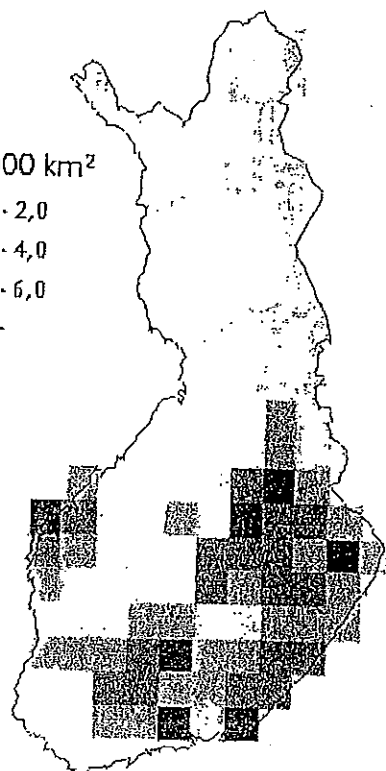
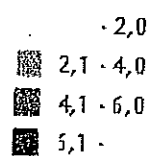
Wolverine

Ind./1000 km²

Lynx

Ind./1000 km²

RIISTAN- JA KALANTUTKIMUS

MAA- JA METSÄTALOUSMINISTERIÖ
PL 30 (Hallituskatu 3 A)
00023-VALTIONEUVOSTO

MÄÄRÄYS

Päivämäärä
29.6.2001 2180/722/2001

Riistanhoitopiirit

Voimassaoloaika
1.8.2001-31.7.2002

Valtuutussäännökset
Metsästysasetuksen
(869/27.11.1998)
2 §:n 3 momentti ja 5 §

Pyyntiluvan nojalla tai alueellisen
kiintiön puitteissa sallittava metsästys

MÄÄRÄYS

Maa- ja metsätalousministeriö on päättänyt antaa pyyntilupien nojalla tai alueellisen kiintiön puitteissa sallittavan metsästyksen rajoittamisesta, pyyntiluvan myöntämisen edellytyksistä, pyyntiluvan myöntämisessä noudatettavasta menettelystä sekä sallittua metsästystä koskevasta selvityksestä seuraavat määräykset:

1. Euroopanmaja. Satakunnan riistanhoitopiirin myöntämien pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien euroopanmajavien määrä saa olla enintään 180 kpl. Muut riistanhoitopiirit voivat myöntää pyyntilupia euroopanmajavan metsästämiseksi ainoastaan, mikäli ei ole muuta tyydyttävää ratkaisua huomattavan vahingon estämiseksi.

2. Susi. Riistanhoitopiirien metsästysasetuksen 28 §:n perusteella myöntämien pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien susien määrä saa olla enintään seuraava:

Kainuun riistanhoitopiirin Kuhmon ja Sotkamon kuntien alueella	2 kpl
Pohjois-Karjalan riistanhoitopiirin Valtimon, Nurmeksen, Lieksan ja Ilomantsin kuntien alueella	2 kpl
Kymin riistanhoitopiirin alueella Ruokolahden, Imatran, Rautjärven Parikkalan, Saaren ja Uukuniemen kuntien alueella	1 kpl

Muiden riistanhoitopiirien ei tule myöntää pyyntilupia suden metsästämiseksi.

Pyyntilupa suden metsästämiseksi saadaan myöntää ainoastaan metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 1-3 kohdissa mainituissa tarkoituksissa. Pyyntiluvat tulee myöntää erikseen kunkin yksilön pyydystämiseen. Myöntämisperuste on mainittava lupapäätöksessä.

Lisäpoistuma, joka käsittää tämän määräyksen antamisen jälkeen metsästyslain (615/1993) 41 §:n 2 momentin tai poliisilain (493/7.4.1995) 25 §:n perusteella myönnettyjen poikkeuslupien nojalla taikka muutoin tietoon tulleet ihmisen toimesta tapetut sudet, riistanhoitopiirien tulee ottaa

pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien susien määrissä vähennyksenä huomioon.

Riistanhoitopiirien on toimitettava maa- ja metsätalousministeriölle pyyntiluvan myöntämisen jälkeen jäljennös pyyntiluvasta sekä suden metsästyskauden lopussa luontodirektiivin 16 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kertomus myönnettyistä pyyntiluvista, kunkin pyyntiluvan myöntämisen perusteista sekä metsästyksen tuloksesta.

3. Karhu. Poronhoitoalueella metsästettyjen karhujen määrä saa olla enintään metsästysasetuksen 5 §:ssä tarkoitetulla

itäisellä poronhoitoalueella	28 kpl
läntisellä poronhoitoalueella	2 kpl

Riistanhoitopiirien metsästysasetuksen 28 §:n perusteella myöntämien pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien karhujen määrä saa olla enintään seuraava:

Etelä-Savon riistanhoitopiiri	9 kpl
Kainuun riistanhoitopiiri	
(poronhoitoalueen ulkopuolella)	9 kpl
Keski-Suomen riistanhoitopiiri	6 kpl
Kymen riistanhoitopiiri	25 kpl
Pohjanmaan riistanhoitopiiri	2 kpl
Pohjois-Hämeen riistanhoitopiiri	1 kpl
Pohjois-Karjalan riistanhoitopiiri	40 kpl
Pohjois-Savon riistanhoitopiiri	3 kpl

Muiden riistanhoitopiirien ei tule myöntää pyyntilupia karhun metsästämiseksi.

Pyyntilupa karhun metsästämiseksi Pohjanmaan ja Pohjois-Hämeen riistanhoitopiirien alueille saadaan myöntää ainoastaan metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 1-3 kohdissa mainituissa tarkoituksissa.

Pyyntilupa karhun metsästämiseksi metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 4 kohdassa mainitussa tarkoituksessa tulee rajoittaa tiettyjen yksilöiden ottamiseen tai enintään yhden riistanhoitoyhdistyksen alueelle taikka muutoin selvästi määriteltävälle enintään 300 000 ha:n suuruiselle yhtenäiselle kannanhoitoalueelle. Metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 4 kohdassa mainitussa tarkoituksessa annettua pyyntilupaa ei ole mahdollista sen myöntämisen jälkeen vaihtaa toiseen yksilöön tai toiselle alueelle.

Pyyntiluvat karhun metsästämiseksi tulee myöntää erikseen kunkin yksilön pyydystämiseen. Myöntämisperuste on mainittava lupapäätöksessä.

Lisäpoistuma, joka käsittää tämän määräyksen antamisen jälkeen metsästyslain (615/1993) 41 §:n 2 momentin tai poliisilain (493/7.4.1995) 25 §:n perusteella myönnettyjen poikkeuslupien nojalla taikka muutoin tietoon tulleet ihmisen toimesta tapetut karhut, riistanhoitopiirien tulee ottaa pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien karhujen määrissä vähennyksenä huomioon.

Riistanhoitopiirien on toimitettava maa- ja metsätalousministeriölle pyyntiluvan myöntämisen jälkeen jäljennös pyyntiluvasta sekä karhun metsästyskauden lopussa luontodirektiivin 16 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kertomus myönnettyistä pyyntiluvista, kunkin pyyntiluvan myöntämisen perusteista sekä metsästyksen tuloksesta.

4. Saukko. Riistanhoitopiirien metsästysasetuksen 28 §:n perusteella myönnettävien pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien saukkojen määrä saa olla enintään seuraava:

Etelä-Savon riistanhoitopiiri	5 kpl
Kainuun riistanhoitopiiri	5 kpl
Keski-Suomen riistanhoitopiiri	5 kpl
Lapin riistanhoitopiiri	5 kpl
Oulun riistanhoitopiiri	5 kpl
Pohjanmaan riistanhoitopiiri	5 kpl
Pohjois-Hämeen riistanhoitopiiri	5 kpl
Pohjois-Karjalan riistanhoitopiiri	5 kpl
Pohjois-Savon riistanhoitopiiri	5 kpl

Muiden riistanhoitopiirien ei tule myöntää pyyntilupia saukon metsästämiseksi.

Riistanhoitopiirit voivat myöntää pyyntilupia saukon metsästämiseksi ainoastaan, mikäli ei ole muuta tyydyttävää ratkaisua, kalan- tai ravunkasvatukselle kasvatusaltaissa aiheutuvan erityisen merkittävän vahingon estämiseksi. Luonnonvesissä saukon metsästystä ei tule sallia.

Pyyntiluvat saukon metsästämiseksi tulee myöntää erikseen kunkin yksilön pyydystämiseen. Myöntämisperuste on mainittava lupapäätöksessä.

Lisäpoistuma, joka käsittää tämän määräyksen antamisen jälkeen metsästyslain (615/1993) 41 §:n 2 momentin tai poliisilain (493/7.4.1995) 25 §:n perusteella myönnettyjen poikkeuslupien nojalla taikka' muutoin tietoon tulleet ihmisen toimesta tapetut saukot, riistanhoitopiirien tulee ottaa pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien saukkojen määrissä vähennyksenä huomioon

Riistanhoitopiirien on toimitettava maa- ja metsätalousministeriölle pyyntiluvan myöntämisen jälkeen jäljennös pyyntiluvasta sekä saukon metsästyskauden lopussa luontodirektiivin 16 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kertomus myönnettyistä pyyntiluvista, kunkin pyyntiluvan myöntämisen perusteista sekä metsästyksen tuloksesta.

5. Ilves. Riistanhoitopiirien metsästysasetuksen 28 §:n perusteella myönnettävien pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien ilvesten määrä saa olla enintään seuraava:

Etelä-Hämeen riistanhoitopiiri	4 kpl
Etelä-Savon riistanhoitopiiri	3 kpl

Kainuun riistanhoitopiiri	5 kpl
Keski-Suomen riistanhoitopiiri	1 kpl
Kymen riistanhoitopiiri	13 kpl
Lapin riistanhoitopiiri	4 kpl
Oulun riistanhoitopiiri	1 kpl
Pohjanmaan riistanhoitopiiri	5 kpl
Pohjois-Hämeen riistanhoitopiiri	3 kpl
Pohjois-Karjalan riistanhoitopiiri	17 kpl
Pohjois-Savon riistanhoitopiiri	15 kpl
Ruots. Pohjanmaan riistanhoitopiiri	10 kpl
Uudenmaan riistanhoitopiiri	4 kpl

Muiden riistanhoitopiirien ei tule myöntää pyyntilupia ilveksen metsästämiseksi.

Pyyntilupa ilveksen metsästämiseksi Etelä-Hämeen, Etelä-Savon, Kainuun, Keski-Suomen, Lapin, Oulun, Pohjanmaan, Pohjois-Hämeen ja Uudenmaan riistanhoitopiirien alueille saadaan myöntää ainoastaan metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 1-3 kohdissa mainituissa tarkoituksissa.

Pyyntilupa ilveksen metsästämiseksi metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 4 kohdassa mainitussa tarkoituksessa tulee rajoittaa tiettyjen yksilöiden ottamiseen tai enintään yhden riistanhoitoyhdistyksen alueelle taikka muutoin selvästi määriteltävälle enintään 100 000 ha:n suuruiselle yhtenäiselle kannanhoitoalueelle. Metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 4 kohdassa mainitussa tarkoituksessa annettua pyyntilupaa ei ole mahdollista sen myöntämisen jälkeen vaihtaa toiseen yksilöön tai toiselle alueelle.

Pyyntiluvat ilveksen metsästämiseksi tulee myöntää erikseen kunkin yksilön pyydystämiseen. Myöntämisperuste on mainittava lupapäätöksessä.

Lisäpoistuma, joka käsittää tämän määräyksen antamisen jälkeen metsästyslain (615/1993) 41 §:n 2 momentin tai poliisilain (493/7.4.1995) 25 §:n perusteella myönnettyjen poikkeuslupien nojalla taikka muutoin tietoon tulleet ihmisen toimesta tapetut ilveksät, riistanhoitopiirien tulee ottaa pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien ilvesten määrissä vähennyksenä huomioon.

Riistanhoitopiirien on toimitettava maa- ja metsätalousministeriölle pyyntiluvan myöntämisen jälkeen jäljennös pyyntiluvasta sekä ilveksen metsästyskauden lopussa luontodirektiivin 16 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kertomus myönnettyistä pyyntiluvista, kunkin pyyntiluvan myöntämisen perusteista sekä metsästyksen tuloksesta.

6. Itämeren norppa. Pyyntilupia Itämeren norpan metsästämiseksi ei toistaiseksi tule myöntää.

7. Halli. Riistanhoitopiirien myöntämien pyyntilupien nojalla pyydettyväksi sallittavien hallien määrä saa olla enintään seuraava:

Kymen riistanhoitopiiri	5 kpl
Lapin riistanhoitopiiri	15 kpl

Oulun riistanhoitopiiri	30 kpl
Pohjanmaan riistanhoitopiiri	20 kpl
Ruots. Pohjanmaan riistanhoitopiiri	60 kpl
Satakunnan riistanhoitopiiri	30 kpl
Uudenmaan riistanhoitopiiri	5 kpl
Varsinais-Suomen riistanhoitopiiri	15 kpl

Muiden riistanhoitopiirien ei tule myöntää pyyntilupia hallin pyyntiin.

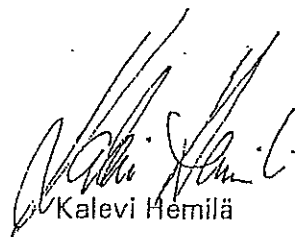
Hallin pyynti pyyntilupien nojalla tulee rajoittaa riistanhoitopiirien alueilla ja niihin läheisesti liittyvillä aluevesirajan sisäpuolisilla merialueilla (Ahvenanmaan maakunnan aluevedet poisluettuna) alueille, joilla hylkeet aiheuttavat vahinkoja sekä luvan hakijoille, jotka sitoutuvat toimittamaan pyynnistä ja saaliiksi saaduista halleista riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen tarkempien ohjelden mukaisesti tutkimuksia varten tarvittavat tiedot ja näytteet.

8. Vesilintujen kevätmetstäys. Vesilintujen kevätmetstäyksestä ministeriö antaa myöhemmin erillisen määräyksen. Sitä ennen pyyntilupia metstäysasetuksen 29 §:ssä tarkoitettua vesilintujen kevätmetstäystä varten ei tule myöntää.

9. Peltopyy. Metstäysasetuksen 1 §:n 2 momentin mukaisesti peltopyyn metstäykseen ei tarvita pyyntilupaa Kainuun, Oulun, Pohjanmaan, Ruots. Pohjanmaan, Uudenmaan, Satakunnan ja Varsinais-Suomen riistanhoitopiireissä. Muualle maahan riistanhoitopiirit voivat myöntää pyyntilupia peltopyyn metstämiseksi harkintansa mukaan.

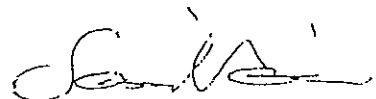
10. Sepelkyyhky. Riistanhoitopiirit voivat myöntää pyyntilupia sepelkyyhkyn metstämiseksi 1.6.-9.8. ainoastaan, mikäli ei ole muuta tyydyttävää ratkaisua viljelyksille aiheutuvien vahinkojen estämiseksi.

Maa- ja metsätalousministeri

Kalevi Hemilä

Ylitarkastaja

Sami Niemi

TIEDOKSI Metsähallitus
 Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos
 Metsästäjien keskusjärjestö

LIITTEENÄ Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen kirje Dnro RKTL 2180/722/2001,
 30.5.2001

PYYNTILUPARAPORTTI 1.8.1999 – 31.7.2000

ILVES

Riistanhoitopiiri	MMM:n kilintio	RHP myöntänyt	Kaadettu kpl / 16 artiklan poikkeusperuste	Yhteensä
Poronhoitoalue				
Etelä-Häme	7	5	1 a, 1 b ja 2 e	4 kpl
Etelä-Savo	7	3	1 e	1 kpl
Kainuu	7	3	3 e	3 kpl
Keski-Suomi	2	-	-	-
Kymi	15	15	4 b-c ja 10 e	14 kpl
Lappi	2	-	-	-
Oulu	2	-	-	-
Pohjanmaa	2	2	1 b ja 1 b-c	2 kpl
Pohjois-Häme	7	7	7 a	7 kpl
Pohjois-Karjala	15	12	1 b-c ja 10 e	11 kpl
Pohjois-Savo	10	3	3 e	3 kpl
Ruots. Pohjanmaa	10	10	5 b ja 3 e	8 kpl
Satakunta	2	-	-	-
Lusimaa	7	3	2 e	2 kpl
Varsinais-Suomi	2	-	-	-
YHTEENSÄ	97	63	55	55 kpl
			Kaadettu 8 a, 7 b, 6 b-c ja 34 e	

SUSI

Riistanhoitopiiri	MM:n kintio	RHP myöntänyt	Kaadettu kpl / 16 artiklan poikkeusperuste	Yhteensä
Poronhoitoalue				
Kainuu	2	2	1 b-c	1 kpl
Kymi	2	1	1 b-c	1 kpl
Pohjois-Karjala	2	2	1 b-c	1 kpl
YHTEENSÄ	6	5	3	3 kpl
			Kaadettu 3 b-c	

KARHU

Riistanhoitopiiri	MMM:n kiintiö	RHP myöntänyt	Kaadettu kpl / 16 artiklan poikkeusperuste	Yhteensä
Poronhoitoalue	26	26	17 b	17
Etelä-Häme	1	-	-	-
Etelä-Savo	6	6	2 b-c	2
Kainuu	6	6	4 a-e	4
Keski-Suomi	5	4	3 e	3
Kymi	25	25	11 a-b ja 14 e	25
Lappi	-	-	-	-
Oulu	1	-	-	-
Pohjanmaa	1	-	-	-
Pohjois-Häme	1	1	-	-
Pohjois-Karjala	32	-	-	-
Pohjois-Savo	32	32	3 c ja 25 e	28
Ruots. Pohjanmaa	3	2	1 b-c	1
Satakunta	-	-	-	-
Uusimaa	1	-	-	-
Varsinais-Suomi	-	-	-	-
YHTEENSÄ	108	102	80	80 kpl
			Kaadettu 11 a-b, 4 a-e, 17 b, 3 b-c, 3 c ja 42 e	

PYYNTILUPARAPORTTI 1.8.2000 – 31.7.2001

ILVES

Riistanhoitopiiri	MM:n kiintiö	RHP myöntänyt	Kaadettu kpl / 16 artiklan poikkeusperuste	Yhteensä
Poronhoitoalue				
Etelä-Häme	5	1	0	0
Etelä-Savo	5	0	0	0
Kainuu	5	1	0	0
Keski-Suomi	2	0	0	0
Kymi	14	14	5 b-c ja 7 e	12 kpl
Lappi	2	1	0	0
Oulu	2	0	0	0
Pohjanmaa	2	2	1 b ja 1 b-c	2 kpl
Pohjois-Häme	5	2	1 b	1 kpl
Pohjois-Karjala	15	15	11 e	11 kpl
Pohjois-Savo	14	14	12 e	12 kpl
Ruots. Pohjanmaa	10	10	1 b ja 6 e	7 kpl
Satakunta	2	0	0	0
Uusimaa	5	2	0	0
Varsinais-Suomi	2	0	0	0
YHTEENSÄ	97	62	Kaadettu yht. 3 b, 6 b-c ja 36 e	45 kpl

SUSI

Riistanhoitopiiri	MMM:n kiintiö	RHP myöntänyt	Kaadettu kpl/ 16 artiklan poikkeusperuste	Yhteensä
Poronhoitoalue			17	17
Kainuu	2	0	0	0
Pohjois-Karjala	2	2	1 b-c	1 kpl
Maa- ja metsätalousministeriön myöntämät luvat	3 Kymi (sama yksilö) 6 Kainuu		7 b	7
YHTEENSÄ	13	2	Kaadettu yht. 8 b-c ja 17 artiklan 15 nojalla	25 kpl

KARHU

Riistanhoitopiiri	MMM:n kiintiö	RHP myöntänyt.	Kaadettu kpl / 16 artiklan poikkeusperuste	Yhteensä
Poronhoitoalue	33		20 b	20
Etelä-Häme	1	0	0	0
Etelä-Savo	8	8	6 e	6
Kainuu	6	5	4 e	4
Keski-Suomi	6	6	2 e	2
Kymi	25	25	8 b-c ja 14 e	22
Lappi	-	-	-	-
Oulu	1	0	0	0
Pohjanmaa	2	0	0	0
Pohjois-Häme	1	0	0	0
Pohjois-Karjala	38	38	35 e	35
Pohjois-Savo	3	3	2 e	2
Ruots. Pohjanmaa	-	-	-	-
Satakunta	1	0	-	0
Uusimaa	-	-	-	-
Varsinais-Suomi	-	-	-	-
YHTEENSÄ	125	85		91 kpl
			Kaikki yht. 20 b, 8 b-c, 63 e	

liite 3

4-108 49

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

PÄÄSIHTEERISTÖ

Bryssel, 04-07-2002

SG(2002) D/220440

SUOMEN PYSYVÄ EDUSTUSTO

EUROOPAN UNIONISSA

100, Rue de Trèves

B-1040 BRUXELLES

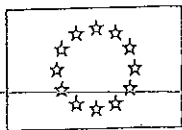
Asia: Perusteltu lausunto
Asian numero 2001/2070

Pääsihteeristö lähettää tällä kirjeellä perustellun lausunnon, jonka Euroopan yhteisöjen komissio osoittaa Suomen tasavallalle Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 226 artiklan nojalla neuvoston direktiivin 92/43/ETY 12 artiklan 1 kohdan ja 16 artiklan 1 kohdan perusteella.

Pääsihteerin puolesta

Sylvain BISARRE

Liite : C(2002)2273

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 26. VI 2002
2001/2070
C(2002)2273

PERUSTELTU LAUSUNTO

osoitettu Suomen tasavallalle Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 226 artiklan nojalla luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY 12 artiklan 1 kohdan ja 16 artiklan 1 kohdan perusteella

PERUSTELTU LAUSUNTO

osoitettu Suomen tasavallalle Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 226 artiklan nojalla luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY 12 artiklan 1 kohdan ja 16 artiklan 1 kohdan perusteella

1. Luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta 21. toukokuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna liittymissopimuksella (liite VII.E.4), (jäljempänä 'luontodirektiivi') tarkoituksena on vaikuttaa luonnon monimuotoisuuden varmistamiseen suojelemalla luontotyypejä sekä luonnonvaraista eläimistöä ja kasvistoa jäsenvaltioiden Euroopassa olevilla alueilla, joihin perustamissopimusta sovelletaan.
2. Luontodirektiivin 12 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet liitteessä IV olevassa a kohdassa tarkoitettuja eläinlajeja koskevan tiukan suojelujärjestelmän käyttöönottamiseksi niiden luontaisella levinneisyysalueella ja kiellettävä:
 - a) kaikki näiden lajien yksilöitä koskeva tahallinen tappaminen luonnossa,
 - b) näiden lajien tahallinen häiritseminen erityisesti niiden lisääntymis-, jälkeläistenhoito-, talvehtimis- ja muuttoaikaan,
 - c) tahallinen munien hävittäminen tai ottaminen luonnosta,
 - d) lisääntymis- tai levähdyspaikkojen heikentäminen ja hävittäminen.
3. Luontodirektiivin liitteessä IV olevassa a kohdassa luetellaan susi (*Canis lupus*), karhu (*Ursus arctos*) ja ilves (*Lynx lynx*). Direktiivin liitteessä IV olevaa a kohtaa muutettiin liittymissopimuksessa lisäämällä "Canis Lupus" -kohtaan: "lukuun ottamatta Suomen kantoja poronhoitoalueella, sellaisena kuin se on määritelty 14 päivänä syyskuuta 1990 annetun poronhoitolain 2 §:ssä (848/90)". Samassa muutoksessa Suomen susikannat poronhoitoalueella lisättiin luontodirektiivin liitteessä V olevaan a kohtaan.
4. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat poiketa 12-15 artiklan säännöksistä, jollei muuta tyydyttävää ratkaisua ole ja jollei poikkeus haittaa kyseisten lajien kantojen suotuisan suojelun tason säilyttämistä niiden luontaisella levinneisyysalueella:
 - a) luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelemiseksi ja luontotyyppien säilyttämiseksi,
 - b) erityisen merkittävien vahinkojen ehkäisemiseksi, jotka koskevat viljelmiä, karjankasvatusta, metsiä, kalataloutta sekä vesistöjä ja muuta omaisuutta,
 - c) kansanterveyttä ja yleistä turvallisuutta koskevista tai muista erittäin tärkeän yleisen edun kannalta pakottavista syistä, mukaan lukien sosiaaliset ja taloudelliset syyt, sekä jos poikkeamisesta on ensisijaisen merkittävää hyötyä ympäristölle,

- d) näiden lajien tutkimus- ja koulutus-, uudelleensijoittamis- ja uudelleenistuttamistarkoituksessa ja näiden tarkoitusten kannalta tarvittavien lisääntymistoimenpiteiden vuoksi, mukaan lukien kasvien keinotekoinen lisääminen,
 - e) salliakseen tarkoin valvotuissa oloissa valikoiden ja rajoitetusti tiettyjen liitteessä IV tarkoitettujen lajien yksilöiden ottamisen ja hallussapidon kansallisten toimivaltaisten viranomaisten määrittelemissä rajoissa.
5. Saatuaan useita valituksia sudenmetsästyksestä Suomessa komissio lähetti 9. maaliskuuta 1999 Suomelle tiedustelun (XI/3157), joka koski suden, karhun, ilveksen ja saukon suojelun tilaa sekä 16 artiklan 1 kohdan käytännön soveltamista näihin lajeihin. Suomen viranomaiset antoivat vastauksensa 12. huhtikuuta 1999 päivätyllä kirjeellä (XI/5897). Suomen viranomaiset antoivat 12. elokuuta 1999 päivätyllä kirjeellä (XI/12595) lisätietoja perusteista, joiden vuoksi karhua ja ilvestä metsästettiin vuonna 1998.
 6. Komissio tiedusteli 5. tammikuuta 2001 päivätyllä kirjeellä (ENV/434687) suden suojelun tilaa ja 16 artiklan 1 kohdan mukaisten poikkeusten soveltamista Helsingissä 25.-26. tammikuuta 2001 pidettyä pakettikokousta varten. Suomi toimitti pakettikokouksessa kirjallisen vastauksen, jossa selvitettiin poikkeusjärjestelmän toimintaa ja yksilöitiin suurten petoeläinten kannat.
 7. Koska komissio ei ollut tyytyväinen pakettikokouksessa saamiinsa vastauksiin, se lähetti 10. huhtikuuta 2001 Suomelle virallisen ilmoituksen (SG(2001)D/287641), koska Suomi ei ollut täyttänyt neuvoston direktiivin 92/43/ETY 12 artiklan 1 kohdan, 15 artiklan ja 16 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteita. Komissio katsoi, että Suomi ei ollut asianmukaisella tavalla saattanut luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohtaa osaksi lainsäädäntöään (poikkeusperusteet olivat laajempia kuin direktiivissä) ja että Suomen viranomaiset eivät sovelle 16 artiklan 1 kohdan poikkeuksia asianmukaisella tavalla susi-, karhu- ja ilveskantoihin.
 8. Suomi toimitti vastauksensa 6. heinäkuuta 2001 päivätyllä kirjeellä (EUEC206-76; SG(2001)A/7799) pyydettyään ja saatuaan määräjän pidennyksen kirjeellään 10. toukokuuta 2001 (SG(2001)A/5519). Suomi ilmoitti komissiolle tekeillä olevista lainsäädännöllisistä muutoksista, joilla Suomen lainsäädäntö saatetaan 16 artiklan 1 kohdan mukaiseksi. Virallisen ilmoituksen lähettämisen jälkeen Suomi on muuttanut metsästysasetustaan siten, että siinä nyt viitataan "erityisen merkittäviin vahinkoihin" "vahinkojen"-sijaan, "erittäin tärkeään yleiseen etuun" "yleisen edun" sijaan ja "tarkoin valvottuihin oloihin" "valvottujen olojen" sijaan (10. elokuuta 2001 päivätty kirje SG(2001)A/9288). Tässä suhteessa Suomen lainsäädäntö siis on direktiivin 16 artiklan 1 kohdan sanamuodon mukainen.
 9. Vastauksessaan Suomi kiistää, että 16 artiklan 1 kohtaa olisi sovellettu epäasianmukaisella tavalla susi-, karhu- ja ilveskantoihin. Suomen toimittamaa vastausta tarkasteltuaan komissio toteaa seuraavaa.

Kannan säilyttäminen suotuisalla suojelun tasolla

Suotuisan suojelun tason määrittely

10. Komissio käytti virallisessa ilmoituksessa Suomen sille 26. tammikuuta 2001 pidetyssä pakettikokouksessa toimittamia kantoja koskevia tietoja, jotka perustuvat Suomen Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen tuottamiin minimikantaa koskeviin tietoihin. Vastauksessaan viralliseen ilmoitukseen Suomi esittää nyt, että minimikantaindeksi on harhaanjohtava ja että tästä syystä on selvempää käyttää arviota todennäköisestä kannasta ennen lisääntymiskautta.
11. Komission mielestä uhanalaisten lajien kantoja arvioitaessa olisi käytettävä ennalta varautumisen periaatetta (varovaisuusperiaate), tässä tapauksessa minimikantaa.

Susi

12. Virallisessa ilmoituksessa komissio katsoi, että susikannan tilanne Suomessa ei ole suotuisa seuraavista syistä:
 - Suomen susikanta on viime vuosina ollut noin 100 yksilöä,
 - Suomen ympäristökeskuksen raportissa (2000)¹ susi on luokiteltu erittäin uhanalaiseksi.
13. Vastauksessaan viralliseen ilmoitukseen Suomi toteaa seuraavaa:
 - todennäköinen susikanta ennen lisääntymiskautta oli 100–130 metsästysvuonna 2000–2001,
 - huolimatta 30 suden verotuksesta vuonna 2000–2001 susikanta on säilynyt samana ja jopa hiukan vahvistunut johtuen tavanomaista suuremmasta pentuetuotosta samana aikana (35–40 pentua, joka on enemmän kuin 30),
 - susien määrää on vaikea arvioida Suomessa johtuen susien jatkuvasta ja epäsäännöllisestä liikehdinnästä Suomen ja Venäjän välillä.
14. Komission mielestä on harhaanjohtavaa väittää, että tietty määrä syntyneitä pentuja vastaa samaa määrää aikuisia eläimiä. Komission tietojen mukaan pentujen eloonjäämisaste ensimmäisenä elinvuotena on 6–43 % ja toisena elinvuotena noin 55 %. Parhaassakin tapauksessa siis vain alle neljännes pennuista elää aikuisiksi ja lisääntymiskykyisiksi.
15. Komission mainitsemassa raportissa suden idästä tuleva täydennys on otettu huomioon uhanalaisuutta arvioitaessa; normaalisti Suomen lisääntyvien yksilöiden määrä (alle 50) osoittaa äärimmäistä uhanalaisuutta.² Lisäksi komission mielestä Suomen susikantaa voidaan luotettavasti arvioida siitä huolimatta, että sudet liikkuvat Suomen ja Venäjän välillä. Arvioiden olisi perustuttava Suomen susikantoihin, ei yksittäisiin harhaileviin yksilöihin. Komission tietojen mukaan Suomen rajavartiolaitos raportoi suurpetojen liikehdinnästä rajan yli.

¹ Rassi, P., Alanen, A., Kanerva, T. & Mannerkoski, I. (toim.) 2001 : Suomen lajien uhanalaisuus 2000. – Ympäristöministeriö & Suomen ympäristökeskus, Helsinki.

² Suomen lajien uhanalaisuus 2000, s.74.

16. Edellä esitetyistä syistä komissio on edelleen sitä mieltä, että suden suojelun taso Suomessa ei ole suotuisa.

Karhu ja ilves

17. Suomen pakettikokouksessa toimittamien tietojen mukaan karhun minimikanta Suomessa on ollut viime vuosina noin 800 yksilöä (835 vuonna 1999). Suomen ympäristökeskuksen raportissa (2000) karhu on luokiteltu silmällä pidettäväksi. Tässä raportissa
18. Vastauksessaan viralliseen ilmoitukseen Suomi toimittaa uudet luvut, jotka perustuvat todennäköiseen kantaan:
- 1999 : 925 – 1200
- 2000 : 940 – 1250
- 2001 : 940 – 1250
19. Suomen pakettikokouksessa toimittamien tietojen mukaan ilveksen minimikanta Suomessa on ollut viime vuosina noin 800 yksilöä (840 vuonna 1999). Suomen ympäristökeskuksen uusimmassa raportissa (2000) ilves on luokiteltu silmällä pidettäväksi.
20. Vastauksessaan viralliseen ilmoitukseen Suomi toimittaa uudet luvut, jotka perustuvat todennäköiseen kantaan:
- 1999 : 835 – 1100
- 2000 : 855 – 1100
- 2001 : 1020 – 1265
21. Jälleen kerran komissio huomauttaa, että kun on kyse uhanalaisista tai silmällä pidettävistä eläimistä, on käytettävä minimikantaan perustuvia lukuja. Komission tietojen mukaan arvioitu karhukanta Suomessa on ollut viime vuosina 850 ja ilveskanta 855³. Molemmat lajit ovat lisääntyvien yksilöiden määrän perusteella vaarantuneita, mutta luokkaa on alennettu idästä tulevan täydennyksen vuoksi.⁴
22. Edellä esitetyistä syistä komissio katsoo, että on kyseenalaista, onko karhu- ja ilveskantojen suojelun taso Suomessa suotuisa.

Muut tyydyttävät ratkaisut

23. Virallisessa ilmoituksessa komissio huomautti, että suden, karhun ja ilveksen metsästyksen vaihtoehdoksi on olemassa muita tehokkaita ratkaisuja, kuten karkotteet, hajusteet, sähkö- tai muut aidat, vahinkojen ennalta ehkäiseminen pitämällä karja tai koirat öisin sisällä sekä vahingonkorvaukset.

³ Hallanaro – Pylvänäinen: Pohjois-Euroopan luonto. Pohjoismaiden ministerineuvosto. Nord 2001:13, s. 92.

⁴ Suomen lajien uhanalaisuus 2000, s.75.

24. Vastauksessaan Suomi selvittää, että muita ratkaisuja arvioidaan jokaisessa yksittäisessä tapauksessa, mutta on olemassa joukko ratkaisujen käyttöön liittyviä ongelmia, joiden takia on tarpeen soveltaa 16 artiklan 1 kohdan a-e alakohdan mukaisia poikkeuksia. Suomi viittaa seuraaviin ongelmiin:

- karkotteet ja hajusteet eivät toimi pitkällä aikavälillä, sillä suurpedot tottuvat niihin, eivätkä sen jälkeen pelkää niitä,
- yhdellä ratkaisulla ei ole mahdollista suojata kaikkia erilaisia kohteita, joille aiheutuu vahinkoa. Tästä syystä yhden kohteen suojaaminen vain siirtää vahingot toisiin kohteisiin,
- aina ei ole mahdollista karkottaa karhua tai siirtää sitä nukuttamisen jälkeen.

25. Komissio toteaa, että 16 artiklan 1 kohtaa ei voida mitenkään tulkita siten, että on löydettävä yksi ratkaisu, joka kattaa kaikki mahdolliset vahingot. Voidaan hyvin käyttää ratkaisujen yhdistelmää. Jos esimerkiksi eläimen karkottaminen ei ole mahdollista, on silti olemassa muita vaihtoehtoisia menetelmiä (kuten karjan pitäminen sisällä), joilla eläimen tappaminen voidaan välttää.

26. Edellä esitetyistä syistä komissio on sitä mieltä, että Suomen mainitsevat ongelmat eivät yleisesti ottaen anna oikeutusta 16 artiklan 1 kohdan a-e alakohdan mukaisten poikkeusperusteiden käyttöön.

27. Lisäksi Suomen toimittamien tietojen perusteella on vaikea saada kuvaa muiden ratkaisujen tosiasiallisesta käytöstä Suomessa. Vastauksessaan Suomi viittaa muiden ratkaisujen käyttöön liittyviin yleisiin ongelmiin ja pyrkii perustelemaan a-e alakohdan mukaisten poikkeusperusteiden käyttöä viittaamalla näihin ongelmiin. Tällainen lähestymistapa antaa sen vaikutelman, että Suomen viranomaiset eivät metsästyslupia myöntäessään edellytä tehokasta vaihtoehtoisten ratkaisujen käyttöä, vaan pikemminkin säännönmukaisesti myöntävät luvan suurpetojen metsästämiseen, kunhan myönnettyjen lupien määrä ei ylitä etukäteen myönnettyjä metsästyskiintiöitä.

16 artiklan 1 kohdan a-e alakohdan poikkeusten soveltaminen

Susi

- Pyyntimäärät

28. Vastauksessaan viralliseen ilmoitukseen Suomi vahvistaa, että talvella 2000/2001 Suomessa metsästettiin 30 sutta (poronhoitoalueen ulkopuolella), joista 25 suden metsästykseen Suomen viranomaiset olivat myöntäneet luvan ja 5 sutta metsästettiin luvattomasti. Tämä tarkoittaa sitä, että noin 25-30 % Suomen susikannasta poistettiin hyvin lyhyenä aikana.

29. Kuten virallisessa ilmoituksessa todetaan, Hyrynsalmella tapettiin 25. tammikuuta 2001 lehtitietojen mukaan kokonainen radioseurannassa ollut susilauma heti kun se oli ylittänyt poronhoitoalueen rajan. Komissio korosti, että Suomelle myönnetty poikkeus koskee vain poronhoitoalueen susikantoja. Komissio täsmensi, että oli ilmeistä, etteivät nämä sudet kuuluneet poronhoitoalueen kantoihin, koska ne olivat peräisin poronhoitoalueen ulkopuolelta ja ne tapettiin välittömästi ennen kuin ne ehtivät palata takaisin.

30. Vastauksessaan viralliseen ilmoitukseen Suomi toteaa, että sille myönnetty poikkeus koskee kirjaimellisesti *susikantoja poronhoitoalueella*. Suomen mielestä poikkeus siis koskee susia, jotka tosiasiaassa ovat poronhoitoalueella riippumatta siitä, minkä alueen kantoja sudet ovat.
-
31. Direktiivin liitteessä IV olevan a kohdan "Canis Lupus" -kohdan viittaus kuuluu: "lukuun ottamatta Suomen kantoja poronhoitoalueella, sellaisena kuin se on määriteltä 14 päivänä syyskuuta 1990 annetun poronhoitolain 2 §:ssä (848/90)". Koska kohdassa kirjaimellisesti viitataan kantoihin, tulkintaperusteena on käytettävä kannan sijaintia, ei sellaisten yksilöiden sijaintia, jotka satunnaisesti ylittävät poronhoitoalueen rajan, kuten tässä tapauksessa. Komission tietojen mukaan jopa poronhoitoalueen kokonaissusikanta on selvästi alle 17 suttu - määrä, jotka tässä tapauksessa tapettiin poronhoitoalueen susikannoille myönnetyn poikkeuksen perusteella. Tämä vaikuttaisi Suomelle myönnetyn poikkeuksen liialliselta ja vääryltä käytöltä. Lisäksi ei voida sulkea pois sitä vaihtoehtoa, että metsästäjät houkuttelivat sudet ylittämään poronhoitoalueen rajan ja tappoivat ne ennen kuin ne ehtivät palata takaisin.
32. Tästä syystä kyseiset sudet eivät todellisuudessa kuuluneet poronhoitoalueen susikantaan, ja siten ne kuuluivat luontodirektiivin 12 artiklan kieltojen soveltamisalaan.
- Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdan poikkeusperusteet
33. Viralliseen ilmoitukseen Suomen toimittaman vastauksen liitteenä olevien tietojen mukaan susia metsästetään Suomessa säännöllisesti 16 artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdan poikkeusten perusteella.
34. Mitä tulee a kohdan poikkeukseen, suden normaali ruokavalio koostuu luonnonvaraisista eläimistä. Siksi tätä perustetta voidaan käyttää vain poikkeuksellisissa olosuhteissa. Mitä tulee c kohdan poikkeukseen, normaaleissa luonnon olosuhteissa sudet pyrkivät välttämään ihmiskontakteja. Siksi tätä perustetta voidaan käyttää vain hyvin poikkeuksellisissa olosuhteissa.
35. Suden osalta Suomessa useimmiten käytetään 16 artiklan 1 kohdan b alakohdan poikkeusta erityisen merkittävien vahinkojen ehkäisemiseksi, jotka koskevat viljelmää, karjankasvatusta, metsiä, kalataloutta sekä vesistöjä ja muuta omaisuutta. Vastauksessaan viralliseen ilmoitukseen Suomi esittää, että todennäköinen uhka erityisen merkittävien vahinkojen syntymiseen on riittävää ja että kyse on ennaltaehkäisevästä toiminnasta.
36. Komission mielestä tällainen tulkinta on direktiivin tarkoituksen ja sen periaatteen vastaista, että poikkeuksia olisi tulkittava tiukasti. Erityisesti a-c alakohdan poikkeuksia on tulkittava 16 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä lauseessa vahvistettujen edellytysten valossa eli ottaen huomioon kyseisen lajin kantojen suotuisan suojelun tason säilyttäminen niiden luontaisella levinneisyysalueella ja muun tyydyttävän ratkaisun olemassaolo. Kuten edellä esitetään, susikannan suojelun taso Suomessa ei ole suotuisa ja muita ratkaisuja on helposti käytettävissä. Kun metsästyslupia myönnetään ennaltaehkäisevästi ja perusteena käytetään tiettyjä ennaltamääritettyjä kiintiöitä, kuten Suomen voimassa olevassa lainsäädännössä tehdään, on epätodennäköistä, että metsästys kohdistuu niihin yksilöihin, jotka aiheuttavat erityisen merkittäviä vahinkoja. Jos esiintyy epäilystä vahinkoja

aiheuttavasta susiyksilöstä, erityisen merkittävät vahingot ovat tavallisesti estettävissä muilla keinoin kuin ennaltaehkäisevällä metsästyksellä.

- Sutta koskeva päätelmä

37. Kun otetaan huomioon, että susien suojelun taso Suomessa ei ole suotuista, että muita ratkaisuja on käytettävissä ja että susien metsästyslupia myönnetään säännöllisesti ilman yhteyttä erityisen merkittäviä vahinkoja aiheuttaviin yksilöihin, komissio katsoo, että Suomessa sallitaan jatkuvasti suden metsästys luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan poikkeusperusteiden vastaisesti.

Karhu ja ilves

38. Viralliseen ilmoitukseen Suomen toimittaman vastauksen tietojen mukaan Suomessa on metsästetty noin 80-100 karhua ja 62-63 ilvestä vuosittain kahden viimeisimmän vuoden aikana direktiivin 16 artiklan 1 kohdan a-e alakohdan poikkeusperusteiden nojalla. Kun otetaan huomioon ennalta varautumisen periaatteeseen (ks. edellä kohta 22) perustuvat kantojen määrät, tämä tarkoittaa 9,4-11,8 % Suomen karhukannasta ja 7,3 % Suomen ilveskannasta.
39. Komission tietojen mukaan karhujen ja ilvesten aiheuttamat vahingot viljelmille ja karjankasvatukselle ovat harvinaisia eikä niitä voida yleensä pitää erityisen merkittävänä, kuten 16 artiklan 1 kohdan b alakohdassa edellytetään. Lisäksi joistakin viime aikoina sattuneista tapauksista huolimatta karhut eivät yleensä uhkaa ihmisten terveyttä ja yleistä turvallisuutta, kuten 16 artiklan 1 kohdan c alakohdassa edellytetään. Myöskään ilvekset eivät uhkaa ihmisten terveyttä ja yleistä turvallisuutta.
40. Viralliseen ilmoitukseen Suomen toimittaman vastauksen tiedot vahvistavat, että karhun ja ilveksen metsästyksessä suurimpaan osaan myönnetään säännöllisesti lupa 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan perusteella. Esimerkiksi metsästysvuonna 2000-2001 55 karhua 63:sta (87 %) ja 36 ilvestä 45:stä (80 %) metsästettiin tällä perusteella.
41. Tämä osoittaa, että karhun ja ilveksen metsästys ei tapahdu valikoiden ja että metsästyslupien määrä säännöllisesti ylittää rajoitetut määrät.

NÄILLÄ PERUSTEILLA

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO,

joka on antanut 10 päivänä huhtikuuta 2001 päivätyllä virallisella ilmoituksella (viite SG(2001) D/287641) Suomen tasavallalle tilaisuuden esittää huomautuksensa ja joka ottaa huomioon Suomen tasavallan hallituksen 6 päivänä heinäkuuta 2001 päivätyn vastauksen (viite EUEC206-76 ; SG(2001) A/7799) sekä 10. toukokuuta 2001 esitetyn pyynnön (SG(2001)A/5519) ja 10. elokuuta päivätyn ilmoituksen (SG(2001)A/9288),

ANTAA PERUSTELLUN LAUSUNNON

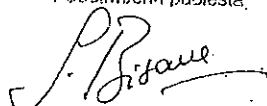
Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 226 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, koska sallimalla säännöllisesti suden, karhun ja ilveksen metsästyksen luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY 16 artiklan 1 kohdassa vahvistettujen poikkeusperusteiden vastaisesti Suomen tasavalta on jättänyt täyttämättä mainitun direktiivin 12 artiklan 1 kohdan ja 16 artiklan 1 kohdan mukaiset velvollisuutensa.

Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 226 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla komissio kehottaa Suomen tasavaltaa toteuttamaan tässä perustellussa lausunnossa tarkoitetut toimenpiteet kahden kuukauden kuluessa sen vastaanottamisesta.

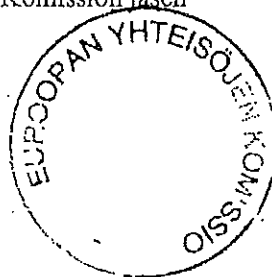
Brysselissä 26. vi. 2002

Komission puolesta

KOMISSION PÄÄTÖKSEN MUKAINEN
Pääsihteerin puolesta

Syväan BISARRE
kirjaamon johtaja

Margot WALLSTRÖM
Komission jäsen

SUOMEN PYSYVÄ EDUSTUSTO
Bryssel
EUE

28.08.2002

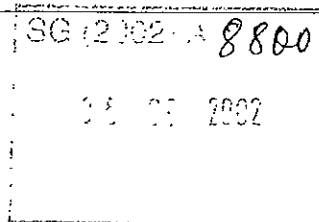
EUE0368-82

Liite 4

59

Euroopan komissio

Komission pääsihteeristö
Avenue d'Auderghem 45
1040 Bryssel

Ville
2001/2070

Asia

VASTAUS KOMISSION PERUSTELTUUN LAUSUNTOON ASIASSA 2001/2070 KOSKIEN
LUONTODIREKTIIVIÄ 92/43/ETY (SUSI, KARHU, ILVES) (KOMISSION KIRJE 4.7.2002
SG(2002) D/220440)

Pysyvä edustusto lähettää oheisena Suomen hallituksen vastauksen komis-
sion perusteltuun lausuntoon asiassa 2001/2070.

Kunnioittavasti

Hilkka Nenonen

va. asiainhoitaja

LIITTEET

Suomen vastaus komissiolle

cc: Komission jäsen Margot Wallström, avenue de Beaulieu 5, 1160 Bryssel

26.08.2002

~~Euroopan komissio~~
Komission jäsen
Margot Wallström

Viite
2001/2070

Asia

VASTAUS KOMISSION PERUSTELTUUN LAUSUNTOON ASIASSA 2001/2070 KOSKIEN
LUONTODIREKTIIVIÄ 92/43/ETY (SUSI, KARHU ja ILVES) (KOMISSION KIRJE 4.7.2002
SG(2002) D/220440)

Arvoisa rouva Wallström,

1. Suomen hallitus on 5.7.2002 vastaanottanut Euroopan komission Suomen tasavallalle EY:n perustamissopimuksen 226 artiklan nojalla lähettämän perustellun lausunnon, joka koskee luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta annetun direktiivin 92/43/ETY¹ (jäljempänä luontodirektiivi) 12 artiklan 1 kohtaa ja 16 artiklan 1 kohtaa.
2. Komissio katsoo, että sallimalla säännöllisesti suden, karhun ja ilveksen metsästyksen luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdassa vahvistettujen poikkeusperusteiden vastaisesti Suomi on jättänyt täyttämättä mainitun direktiivin 12 artiklan 1 kohdan ja 16 artiklan 1 kohdan mukaiset velvollisuutensa.
3. Suomi katsoo, että se ei ole rikkonut luontodirektiivin määräyksiä komission perustellussa lausunnossa esittämällä tavalla.
4. Vastauksessa kuvataan ensin Suomessa voimassa oleva pyyntilupajärjestelmä. Tämän jälkeen selostetaan suurpetojen seurantaa Suomessa ja Suomen suurpetokantojen suojelutaso. Tämän jälkeen selostetaan kansallinen valvontamenettelyn kohteena olevien eläinten metsästämistä koskeva lainsäädäntö sekä otetaan yksityiskohtaisesti kantaa komission esittämiin väitteisiin.

¹ Neuvoston direktiivi 92/43/ETY, annettu 21 päivänä toukokuuta 1992, luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta, EYVL L 206, 22.7.1992, s. 7.

Suomen suurpetojen pyyntilupajärjestelmä

5. Riittävän tarkan ja oikean kuvan saamiseksi Suomessa sovellettavasta suurpetojen pyyntilupajärjestelmästä seuraavassa selostetaan Suomessa voimassa oleva järjestelmä.
6. Susi poronhoitoalueen ulkopuolella sekä karhu ja ilves ovat rauhoitettuja ympäri vuoden. Tästä suojelusta voidaan metsästysasetuksen 28 §:n mukaan poiketa vain luontodirektiivin 16 artiklassa säädettyjen poikkeusperusteiden mukaisesti. Metsästys voi tapahtua ainoastaan 28 §:ssä mainittuna ajankohtana. Suurpetojen metsästyksen on saatava erillinen metsästyslain 10 §:ssä tarkoitettu pyyntilupa,² joka voidaan myöntää ainoastaan luontodirektiivin 16 artiklan poikkeamisedellytysten täytyessä.
7. Pyyntilupia haetaan paikalliselta riistanhoitopiiriltä. Riistanhoitopiirien toimihenkilöt toimivat virkavastuulla³ ja vastaavat siitä, että pyyntiluvat myönnetään voimassa olevan lainsäädännön mukaisesti. Metsästysasetuksen 28 §:n mukaan riistanhoitopiirien on arvioitava tapauskohtaisesti se, täyttääkö hakemuksessa esitetty tilanne pykälässä mainitut poikkeusperusteet, toisin sanoen haittaako metsästys lajin suotuisan suojelutason säilyttämistä, onko hakemuksessa esitetylle tapaukselle tai tilanteelle löydettävissä muuta tyydyttävää ratkaisua ja täyttyvätkö luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan a-c ja e-alakohdan mukaiset poikkeamisen edellytykset. Mikäli muu tyydyttävä ratkaisu on löydettävissä tai muut poikkeusperusteet eivät täyty, riistanhoitopiiri on metsästysasetuksen 28 §:n perusteella velvollinen hylkäämään hakemuksen. Suurpetojen suojelusta poikkeaminen harkitaan siten pyyntilupapäätöksittäin. Pyyntilupa myönnetään tietylle joukolle henkilöitä ja siinä yksilöidään pyynnissä käytettävä alue sekä aika, jona pyyntilupa on voimassa.⁴
8. Edellä mainittujen säännösten lisäksi riistanhoitopiirien erillistä tapauskohtaista päätöksentekoa rajoittaa metsästyslain 10 §:n nojalla maa- ja metsätalousministeriön määräämä alueellinen yläraja (ns. kiintiö). Ministeriön asettama raja on yksittäisten lupien ehdoton yläraja ja siten sen tarkoituksena on varmistaa, ettei lajien suojelutasoa vaaranneta. Yläraja ei ole sellainen kiintiö, joka piirien tulisi pyrkiä täyttämään, eikä se ole pyyntiluvan myöntämisen peruste. Pyyntilupa on myönnettävä yksittäistapauksittain erikseen, lukuun ottamatta poronhoitoalueen karhuja.
9. Ministeriön määräämä yläraja ei myöskään merkitse samaa kuin pyyntilupien määrä. Yläraja osoittaa sen määrän, joka voidaan biologisesti poistaa kantoja vaarantamatta. Riistanhoitopiirien pyyntiluvat puolestaan osoittavat hallinnollisten päätöksentekojen määrän ja pyyntilupien nojalla saaliiksi saadut eläimet toteutuneen poistuman kannasta.
10. Maa- ja metsätalousministeriön määräämä alueellinen yläraja perustuu Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen (RKTL) sille toimittamaan arvioon suurpetojen todennäköisestä kannasta ennen lisääntymiskautta sekä arvioon kestävästä verotusmäärästä. Kestävä verotusmäärä määritellään varovaisuusperiaatetta noudattaen sellaiseksi, ettei sen täytyminenkään vaaranna kantoja.
11. Maa- ja metsätalousministeriö määrää riistanhoitopiirejä koskevan alueellisen ylärajan joka vuosi erikseen kunkin vuoden tilanteen mukaan. Näin ministeriö voi reagoida tarvittaessa nopeastikin, mikäli seuranta ja tutkimus osoittavat kantojen heikentyneen. Koska yläraja määrittää

² Pyyntiluvista ja niiden myöntämisestä säädetään tarkemmin erikseen metsästysasetuksen 1-4 §:ssä.

³ Riistanhoitopiirien toimihenkilöiden virkavastuuta koskevia säännöksiä on tarkennettu metsästyslain muutoksella (608/2002, 12.7.2002).

⁴ Metsästysvuonna 1999/2000 riistanhoitopiirit jättivät maa- ja metsätalousministeriön asettamasta ylärajasta myöntämättä 34 ilveksen pyyntilupaa ja 6 karhun pyyntilupaa. Metsästysvuonna 2000/2001 vastaavat luvut olivat 28 ja 7 pyyntilupaa ja metsästysvuonna 2001/2002 15 ja 4 pyyntilupaa.

suurimman mahdollisen poistuman kannasta, ministeriö ottaa alueellista ylärajaa asettaessaan vähennyksenä huomioon kaikki tietoonsa tulleet mm. liikenneturmissa ja laittoman pyynnin johdosta kuolleet suurpedot. Vastaavasti riistanhoitopiirien tulee ylärajan määrittämisen jälkeen ottaa vähennyksenä huomioon tietoonsa tulleet vastaavalla tavalla kuolleet suurpedot. Näin varmistetaan se, ettei ylärajaa ylitetä.

12. Päätökset suurpetojen pyyntiluvista ja arvioinnit mahdollisuuksista käyttää muuta tyydyttävää ratkaisua tehdään alue- ja paikallistasolla. Näin pyyntiluvat voidaan kohdistaa tapauksiin, joissa tarve niiden käyttämiseen on suurin. Alue- ja paikallistasolla on erityistä tietämystä kunkin alueen tilanteesta, vahinkokohteista, suurpetojen aiheuttamista uhkista sekä mahdollisuuksista käyttää muuta tyydyttävää ratkaisua. Toisaalta ministeriön asettama alueellinen yläraja varmistaa sen, että suurpetokantoja ei paikallisesta paineesta huolimatta voida verottaa liiaksi.

Suomen suurpetojen seuranta ja tutkimus

13. RKTL on ainoa taho Suomessa, joka kattavasti seuraa suurpetokantojen kehitystä ja suorittaa suurpetoja koskevaa tutkimusta. Sen tuottamaa tietoa käytetään viranomaisten päätöksenteon pohjana. RKTL:llä on läheistä yhteistyötä muiden Pohjoismaiden vastaavien tutkimuslaitosten kanssa sekä Venäjän Karjalan tutkijoiden kanssa.
14. Suurpetokantojen runsauden arviointi Suomessa pohjautuu ensisijaisesti lisääntymis- ja pentuehavaintoihin. Suurpetohavaintoja kerää tehtävään koulutettu noin 1500 henkilöstä koostuva vapaaehtoinen havainnoitsijaverkosto. Kansalaiset ilmoittavat suurpetohavaintonsa näille nk. suurpetoyhdysmiehille, jotka käyvät maastossa paikan päällä varmistamassa havainnot ja raportoivat tästä RKTL:lle.
15. Susikannan seurannassa erittäin keskeiseksi on vuodesta 1998 lähtien muodostunut RKTL:n oman henkilökunnan keräämä, radiolähettimien käyttöön ja lumijäljityksiin perustuva aineisto. Tämä aineistonkeruu on keskittynyt tutkimusalueelle, jossa vuosina 2000-2001 tapahtui lähes puolet Suomessa elävien susien vuotuisista lisääntymisistä. Tutkimuksen johdosta tutkijoiden tiedot suden käyttäytymisestä ovat lisääntyneet, ja tämä on puolestaan johtanut entisestään tarkentuneisiin kanta-arvioihin.
16. Suurpetokantojen arviointiperusteet ja arvioinnit ovat tarkentuneet 1995-2001 välisenä aikana RKTL:n suorittaman lisääntyneen radiolähetin ja satelliittiseurannan ansiosta saatujen liikkuvuustietojen karttuessa. Tämän kattavan seurantajärjestelmän perusteella voidaan todeta, että petoeläinten kannat ovat kehittyneet suotuisasti. Karhun ja ilveksen kannat ovat olleet tasaisessa kasvussa. Susien osalta tätä osoittaa toimivien perheyksiköiden ja pentueiden määrällinen kasvu ja alueellinen levittäytyminen.
17. Komissio viittaa perustellussa lausunnossaan suurpetojen seurannan osalta Suomen rajavartiolaitoksen suorittamaan raportointiin. Tältä osin Suomi toteaa, että rajavartiolaitos ainoastaan avustaa suurpetoja koskevaa tutkimustoimintaa toimittamalla rajavalvonnan yhteydessä tekemänsä havainnot Helsingin yliopistolle. Sen suorittama seuranta on käytännössä mahdollista vain talvella eikä siten ole järjestelmällistä. Suomen rajavartiolaitoksen kirjaamia suurpetojen valtakunnanrajojen ylityksiä ei käytetä suurpetokantojen koon arviointiin.

Suomen suurpetokantojen suojelutaso

18. Suojelutason arvioinnissa ei tule tarkastella vain yhden vuoden kanta- tai saalistietoja, vaan arvioinnissa on huomioitava myös kannan kehitys pitemmällä aikavälillä. Kannan kehityksessä tulee varsinaisen lukumääräisen kanta-arvion lisäksi ottaa huomioon tiedot kunkin suurpetokannan lisääntymistehosta sekä näiden kantojen esiintymisalueen muutoksesta.

19. Kaikkien kolmen suurpedon lukumäärät Suomessa ovat runsastuneet vuosina 1995-2001. Alla olevassa taulukossa on kuvattu karhun, ilveksen ja suden minimimäärien⁵ kasvu vuodesta 1995 vuoteen 2001.

Vuosi	1995	2001
Karhu:	730	840
Ilves:	750	860
Susi:	80-90 ⁶	125 -140

20. Karhukantaan syntyy noin 80-90 pentuetta vuosittain, joissa on noin 140-150 pentua. Karhun esiintymisalue kattaa lähes koko Suomen, kuten Suomi jo vastauksessaan viralliseen huomautukseen totesi.

21. Susikantaan syntyy kymmenkunta pentuetta vuosittain Suomen rajojen sisäpuolella. Pentuja syntyy noin 35-40 vuosittain. Susikannan suojelutason ja sen kehittymisen arvioimisessa vuosien 1995 ja 2002 välisenä aikana varsin merkittävää on nimenomaan se, että susikannan rakenne ja sitä kautta pentutuotto on kehittynyt suotuisaan suuntaan sekä se, että lisääntyviä susipareja on alkanut vuosina 2000-2002 esiintyä aikaisempaa lännempänä. Suomen susikannan ydinalue on Suomen itärajan läheisyydessä erityisesti Kainuun ja Pohjois-Karjalan alueella. Vuonna 1996 suden pesintöjä oli 4-6, joista kaikki tapahtuivat ydinalueella. Idästä on nuoria susia siirtynyt ja muodostanut lisääntyviä pareja ydinalueen ulkopuolelle ensin Sotkamoon vuonna 1998. Vuosina 2000-2002 lisääntyvien susiparien revierejä on lisäksi muodostunut Rautavaaran alueelle, Lapinlahden – Sonkajärven alueelle sekä tänä vuonna jo Pohjois-Pohjanmaalle. Vuodesta 1999 alkaen on suden pesintöjä tapahtunut myös Kymen alueella. Kaikilta näiltä alueilta on tänä vuonna varmistettu pesintä.

22. Ilveskantaan puolestaan syntyy vuosittain noin 150-160 pentuetta, joissa on noin 200 pentua. Kuten Suomi vastauksessaan viralliseen huomautukseen totesi, ilveksen esiintymisalue kattaa aivan pohjoisinta Suomea lukuun ottamatta koko Suomen.

Asian oikeudellinen arviointi

Kansallinen lainsäädäntö

23. Suden, karhun ja ilveksen metsästystä säädellään metsästyslailla ja -asetuksella luontodirektiivin liitteessä IV mainittujen lajien tiukkaa suojelujärjestelmää koskevien edellytysten mukaisesti.

⁵ Minimikanta-arviota käytetään vertailuindeksinä kannan kehityksestä suhteessa aikaisempiin vuosiin. Minimikantaindeksiä käytetään ainoastaan osoittamaan kannan kehitystrendiä. Se ei kuvasta arviota todennäköisestä kannasta.

⁶ Vuoteen 1997 asti Suomen susikantojen runsauden arviointi perustui jälki- ja näköhavaintoihin. Vuonna 1998 alkanut radiolähetinseuranta on osoittanut, että sudet voivat liikkua varsin lyhyessäkin ajassa huomattavia matkoja, jolloin on varsin todennäköistä, että sama yksilö on voinut tulla lasketuksi useaan kertaan. Nyt susikantojen runsauden arviointi perustuu siis lisääntymishavaintoihin ja pentueiden seurantaan.

24. Luontodirektiivin 12 artiklan 1 kohta on pantu täytäntöön metsästysasetuksen 24 §:llä. Susi poronhoitoalueen ulkopuolella sekä karhu ja ilves ovat rauhoitettuja ympäri vuoden.
25. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan poikkeusperusteet on pantu täytäntöön metsästysasetuksen 28 §:llä, jota muutettiin komission antaman virallisen huomautuksen jälkeen. Metsästysasetuksen 28 §:n sanamuotoa tiukennettiin tuolloin vastaamaan luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan sanamuotoja. Myös komissio on perustellussa lausunnossaan todennut, että Suomen lainsäädäntö on tältä osin nyt direktiivin sanamuodon mukainen.
26. Virallisen huomautuksen vastauksen antamisen jälkeen myös metsästysasetuksen 1 §:ä on muutettu. Suden metsästys poronhoitoalueella edellyttää nykyisin pyyntiluvan. Poronhoitoalueen susille on myös säädetty rauhoitusaika metsästysasetuksen 24 §:ssä. Suomen liittymissopimuksessa saaman poikkeuksen mukaisesti susiin poronhoitoalueella sovelletaan liitteen V lajeja koskevia säännöksiä.
27. On huomattava, että tämä lainsäädännön tiukentuminen vaikuttaa suoraan myös lupakäytäntöön. Komission epäilemät ongelmat, jotka ovat johtuneet lainsäädännön epäselvyyksistä, ovat poistuneet.

Muu tyydyttävä ratkaisu

28. Komissio katsoo, että suden, karhun ja ilveksen metsästykselle on olemassa muita tehokkaita ratkaisuja. Komission näkemyksen mukaan Suomessa ei edellytetä tehokasta vaihtoehtoisten ratkaisujen käyttöä.
29. Suomi katsoo, että se ei ole rikkonut luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohtaa. Muun tyydyttävän ratkaisun olemassaolo tutkitaan jokaisessa tapauksessa erikseen.
30. Suomessa on käytössä monia erilaisia keinoja vahinkojen ennaltaehkäisyyn ja vähentämiseen. Esimerkiksi sähköaitoja ja muita esteitä käytetään suurpetojen metsästyksen sijasta siellä, missä se on mahdollista. Riistanhoitopiirit jakavat käytössään olevia aitarakennelmia ja sähköaitoja tarvittaessa. Suomessa on kokeiltu myös muita keinoja vahinkojen ennaltaehkäisemiseksi, kuten esimerkiksi karkotteita tai pelotteita, mutta kuten Suomi vastauksessaan viralliseen huomautukseen totesi, myös niiden käyttämiseen liittyy todennettuja ongelmia.
31. Muuta tyydyttävää ratkaisua ei tarkastella yleisellä tasolla vaan tapauskohtaisesti. Kuten edellä on esitetty, Suomessa sovelletaan perustetta "ei muuta tyydyttävää ratkaisua" erikseen jokaiseen yksittäiseen pyyntilupaan. Riistanhoitopiirit harkitsevat metsästyslain ja -asetuksen edellyttämällä tavalla jokaisessa tapauksessa kunkin tapauksen yksityiskohtien perusteella tämän perusteen olemassaolon. Piirien tulee jättää lupa myöntämättä, mikäli tilanteeseen on olemassa muu tyydyttävä ratkaisu – esimerkiksi sähköaita

Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan poikkeusperusteiden soveltaminen

32. Komissio katsoo, että susien metsästyslupia myönnetään säännöllisesti ilman yhteyttä erityisen merkittäviä vahinkoja aiheuttaviin yksilöihin ja että Suomessa sallitaan jatkuvasti suden metsästys luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan poikkeusperusteiden vastaisesti. Lisäksi komission näkemyksen mukaan karhun ja ilveksen metsästys ei tapahdu valikoiden ja että metsästyslupien määrä säännöllisesti ylittää rajoitetut määrät.

Hyrnsalmen tapaus

33. Perustellessaan yllä mainittua väitettään suden metsästyksestä komissio viittaa perustellussa lausunnossaan Hyrnsalmella sattuneeseen tapaukseen ja katsoo, että Hyrnsalmella tapetut sudet eivät kuuluneet poronhoitoalueen susikantaan vaan sen ulkopuoliseen kantaan, minkä vuoksi ne kuuluivat luontodirektiivin 12 ja 16 artiklan soveltamisalaan.
34. Suomi katsoo, että Hyrnsalmella tapahtunut sudenmetsästys ei ollut luontodirektiivin 16 artiklan vastaista, sillä artiklaa ei sovelleta susiin poronhoitoalueella.
35. Suomen liittymissopimuksessa saama poikkeus koskee sanamuodon mukaisesti Suomen susikantoja poronhoitoalueella. Poikkeuksessa puhutaan nimenomaisesti Suomen susikannoista, ei poronhoitoalueen susikannoista. Poikkeuksessa on selkeästi mainittu alue, jota poikkeus koskee. Kyse on siis aluesidonnaisesta poikkeuksesta. Poikkeus saatiin nimenomaisesti poronhoitoalueelle, sillä sudet aiheuttavat tällä alueella merkittäviä vahinkoja porotalouselinkeinolle.
36. Suomen liittymissopimuksen mukaisesti Suomen susikannat poronhoitoalueella kuuluvat luontodirektiivin liitteeseen V, jossa mainittuja lajeja tai kantoja koskee direktiivin 14 artikla. Artiklan mukaan jäsenvaltioiden on toteutettava tarpeellisia toimenpiteitä, mikäli 11 artiklassa mainittu seuranta osoittaa sen tarpeelliseksi. Tarvittavia toimenpiteitä voivat olla mm. yksilöiden ottamista koskevien aikojen tai menetelmien säätely ja yksilöiden ottamista koskeva lupa-järjestelmä.
37. Suomessa on käytössä poronhoitoalueella rauhoitusaika sudelle. Suomi toteaa lisäksi, että vuonna 2001 Suomi on - ennen perustellun lausunnon antamista - siirtänyt metsästysasetuksen muutoksella direktiivin 14 artiklan edellyttämän seurannan tehostamiseksi sudenmetsästyksen poronhoitoalueella luvanvaraiseksi, jolloin siihen sovelletaan metsästyslain 10 §:n ja metsästysasetuksen 1-4 §:n säännöksiä. Näin Hyrnsalmella tapahtunut susien metsästyksen kaltainen tilanne ei ole enää mahdollinen.⁷
38. Hyrnsalmen sudenmetsästyksen osalta on suoritettu poliisitutkinta, jonka kuluessa ei ole ilmennyt, että sudet olisi houkuteltu alueelle.

Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan a-e- alakohtien poikkeusperusteiden soveltaminen

39. Komissio toteaa, että Suomessa metsästetään susia säännöllisesti 16 artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohtien perusteella ja tämän jälkeen käy yleisesti läpi poikkeusperusteiden soveltamisen mahdollisuuksia. Edelleen komissio toteaa, että Suomessa metsästetään karhuja ja ilveksiä a-e -alakohtien perusteella ja arvioi mahdollisuuksia käyttää erityisesti b-c -alakohtia Suomessa. Lopuksi komissio kritisoi e-alakohdan käyttöä karhun ja ilveksen metsästyksessä.
40. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan yleisten poikkeusperusteiden noudattamisen osalta Suomi viittaa siihen, mitä tässä vastauksessa on jo aikaisemmin todettu. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan a-e alakohtien poikkeusperusteiden osalta Suomi toteaa seuraavaa.

⁷ Metsästysvuonna 2001/2002 riistanhoitopiirien pyyntilupien yläraja poronhoitoalueella oli enintään seitsemän sutta ja poronhoitoalueen ulkopuolella enintään viisi sutta. Viranomaiset myönsivät lupia poronhoitoalueella kuuden suden ja poronhoitoalueen ulkopuolella viiden suden metsästämiseen. Saalis poronhoitoalueella oli kaksi sutta ja poronhoitoalueen ulkopuolella neljä sutta. Metsästysvuonna 2001/2002 myönnettyjen 11 metsästyslupan perusteella saaliiksi saatiin siis yhteensä kuusi sutta.

41. Luontodirektiivissä säädettyillä poikkeamismahdollisuuksilla lajien tiukasta suojelujärjestelmästä voidaan ehkäistä onnettomuuksia ja turvata myös taloudellisia arvoja. Luontodirektiivi mahdollistaa myös sosiaalisten näkökohtien huomioonottamisen. Suomen suurpetopolitiikan tavoitteena on ylläpitää ja vahvistaa Suomessa luontaisesti esiintyvien suurpetojen kantoja kuitenkin niin, että ristiriitatilanteet asukkaiden kanssa vältetään.
42. Suomi toteaa, että 16 artiklan 1 kohdan a-alakohtaa ei ole Suomessa käytetty suden, karhun ja ilveksen metsästyksessä viimeisten vuosien aikana lainkaan.
43. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan b ja c -alakohtien soveltamisesta Suomi viittaa mitä Suomi totesi jo vastauksessaan viralliseen huomautukseen.
44. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan e -alakohdan osalta Suomi viittaa ensinnäkin siihen mitä Suomi jo totesi vastauksessaan viralliseen huomautukseen ja toteaa lisäksi, että kyseistä kohtaa ei käytetä Suomessa yleisesti kaikissa riistanhoitopiireissä. Sitä käytetään ainoastaan poikkeamisessa karhun ja ilveksen suojelusta niissä riistanhoitopiireissä, joissa ko. lajien kanta on erityisen suuri ja tiheä.
45. Samalla Suomi huomauttaa, että tarkasteltaessa sitä, onko lupia tämän alakohdan nojalla myönnetty rajoitetusti, Suomen käsityksen mukaan rajoittuneisuutta ei kuvaa se, miten suuri prosenttiosuus kaikista myönnetyistä luvista on myönnetty e -alakohdan perusteella. Suomi toteaa, että 16 artiklan 1 kohdan e-alakohdan poikkeusperusteella myönnettyt luvat myönnetään tietyille lupaa hakeneille henkilöille, tietyinä rajattuna aikana sekä maa- ja metsätalousministeriön määrittämissä rajoissa. Lisäksi metsästysasetuksen 4 §:ssä edellytetään, että pyyntiluvassa on mainittava alue, jota pyyntilupa koskee, sekä pyydettyjen eläinten lukumäärä.

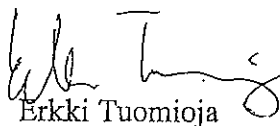
Johtopäätös

46. Suomi katsoo edellä esittämänsä perusteella, ettei se ole komission perustellussa lausunnossa esittämällä tavalla rikkonut luontodirektiivin 12 artiklan ja 16 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan.

Kunnioittavasti

Suomen hallituksen puolesta

Ulkoasiainministeri

Erkki Tuomioja

LIITTEET

Ei liitteitä.

Uhanalaisuuden arviointikriteerit

KRITEERI A	KRITEERI B	KRITEERI C	KRITEERI D	KRITEERI E
<p>POPULAATION PIENENEMINEN CR > 80 % EN > 50 % VU > 20 % NT > 10 %</p> <p>Vaihtoehtoon 1 tai 2 mukaan:</p> <p>A1) Havaittu, arvioitu, päätelty tai epäilty jatkuva pieneneminen viimeisten kymmenen vuoden tai kolmen sukupolven aikana (valitaan pidempi), joka perustuu johonkin kohdista a) - e)</p> <p>tai</p> <p>A2) Ennustettu tai epäilty jatkuva pieneneminen seuraavien kymmenen vuoden tai kolmen sukupolven aikana (valitaan pidempi), joka perustuu johonkin kohdista b) - e)</p> <p>a) suora havainto b) lajille käyttökelpoinen runsausindeksi c) esiintymisalueen tai levinneisyysalueen pieneneminen tai habitaatin laadun huonontuminen d) todellinen tai oletettu hyödyntäminen e) tuotujen lajien, risteytymisen, tautien, saasteiden, kilpailijoiden tai loisten haitallinen vaikutus</p>	<p>LEVINNEISYYSSALUE CR < 100 km² EN < 5000 km² VU < 20 000 km² NT1 < 40 000, NT2 < 5000 km² tai ESIINTYMISALUE** CR < 10 km² EN < 500 km² VU < 2000 km² NT1 < 4000, NT2 < 500 km²</p> <p>lisäksi kahden kohdista 1-3 pitää täytyä (NT2 - yksi alakohdista 1-3):</p> <p>B1) Esiintyminen voimakkaasti pirstoutunut tai esiintymät rajoittuneet enintään CR: yhteen EN: viiteen VU: kymmeneen</p> <p>B2) Havaittu, arvioitu tai ennustettu jatkuva taantuminen:</p> <p>a) levinneisyysalueessa b) esiintymisalueessa c) habitaatin määrässä ja/tai laadussa d) esiintymien tai paikallispopulaatioiden määrässä e) lisääntymiskykyisten yksilöiden määrässä</p> <p>B3) Erittäin suuret vaihtelut: a) levinneisyysalueessa b) esiintymisalueessa c) esiintymien tai paikallispopulaatioiden määrässä d) lisääntymiskykyisten yksilöiden määrässä</p>	<p>PIENI JA JÄTKUVASTI TAANTUVA POPULAATIO</p> <p><i>Lisääntymiskykyisiä yksilöitä vähemmän kuin</i> CR: 250 kpl EN: 2500 kpl VU: 10 000 kpl NT1: 50 000 kpl 2) 10 000 kpl</p> <p>sekä joko 1 tai 2:</p> <p>C1) Jatkuva väheneminen CR: 25 % 3:n vuoden tai yhden sukupolven aikana EN: 20 % 5:n vuoden tai kahden sukupolven aikana VU, NT1: 10 % 10:n vuoden tai kolmen sukupolven aikana NT2: 5 % 10:n vuoden tai kolmen sukupolven aikana</p> <p>tai</p> <p>C2) Lisääntymiskykyisten yksilöiden havaittu tai arvioitu jatkuva väheneminen sekä populaation rakenne joko a tai b a) voimakkaasti pirstoutunut: lisääntymiskykyisiä yksilöitä ei ole missään paikallispopulaatiossa yli CR: 50 kpl EN: 250 kpl VU, NT1: 1000 kpl NT2: 2000 kpl tai b) kaikki yksilöt ovat yhdessä (NT2 enintään kolmessa) paikallispopulaatiossa</p>	<p>HYVIN PIENI JA RAJOITTUNUT POPULAATIO</p> <p>D1) Lisääntymiskykyisten yksilöiden arvioitu määrä on alle CR: 50 kpl EN: 250 kpl VU: 1000 kpl NT: 5000 kpl</p> <p>tai</p> <p>D2 Populaation esiintymisalue** on erittäin pieni tai esiintymiä on vähän, enintään: CR: < 5 km² tai 1 esiintymä EN: < 50 km² tai 2 esiintymää VU: < 100 km² tai 3-5 esiintymää NT: < 500 km² tai 25 esiintymää</p> <p>** Esiintymisalue mitataan 5x5 km:n, CR:ssä 2x2 km:n ruutuina</p>	<p>HAVIAMISTODENNÄKÖISYYS KVANTITATIIVISEN ANALYYSIN PERUSTEELLA</p> <p>Kvantitatiivisen analyysin perusteella todennäköisyys, että laji häviää luonnosta, on ainakin:</p> <p>CR: 50 % seuraavan 10:n vuoden tai kolmen sukupolven aikana (valitaan pidempi jakso)</p> <p>EN: 20 % seuraavan 20:n vuoden tai viiden sukupolven aikana (valitaan pidempi jakso)</p> <p>VU: 10 % seuraavan sadan vuoden aikana</p> <p>NT: 5 % seuraavan sadan vuoden aikana</p>